

POLITISK ORIENTERING den 23. februar 2022: Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina. Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-23.2.22.mp3>

**POLITISK ORIENTERING i går den 23. februar 2022:
Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina.
Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?**

Der findes et alternativ til krig og kaos.

Læs, cirkulér og debatér Schiller Instituttets nye udtalelse.

Resumé:

Rusland bryder med det "moderne britiske imperium", den internationale regelbaserede (USA dikterede) verdensorden i lighed med den amerikanske uafhængighedserklæring imod det britiske imperium. Det er ikke en beslutning, det er truffet letsindigt, men fordi man ikke føler, man har et valg, hvis Rusland skal have sin frihed i fremtiden og undgå at være en vasalstat, som landene i EU og Nato tydeligvis er.

Rusland har fuldstændig rygdækning fra Kina på det grundlag, som er fremlagt i Beijing-erklæringen fra Putin og Xi Jinping

den 4. februar, hvor man gør op med den unipolære USA-kontrollerede verdensorden og erklærede starten på en ny multipolær verdensorden.

Anerkendelsen af Lugansk- og Donetsk-republikkerne er kun første skridt. Indtil Rusland får de sikkerhedspolitiske indrømmelser, som man har krævet – en ny sikkerhedsarkitektur der også imødekommer deres bekymringer – så vil man skridt for skridt eskalere konflikten. Begyndende med indtagelsen af det fulde territorium af republikkerne Donetsk og Lugansk.

Rusland er klar over, at USA vil iværksætte massive sanktioner, som frem for alt vil ramme ikke blot Rusland, men også Europa. Det har briterne og USA det fint med. De ødelægger gerne Tyskland og kontinentaleuropa og frygter mest af alt et samarbejde mellem EU (med Tyskland i centrum) og Rusland. Både første og anden verdenskrig blev støttet af Det britiske Imperium for at forhindre et sådant tysk-russisk samarbejde.

At eskaleringen kom nu var ikke Ruslands valg, men konsekvensen af den vestlige finansielle nedsmeltning der er i gang, som har sat ekstra tryk på den vestlige offensiv imod Rusland i blandt andet Ukraine. Rusland følte sig tvunget til at sige fra nu (så snart vinter-OL i Beijing var overstået).

Kina vil bakke Rusland fuldstændigt op, fordi det ved, at hvis man knækker Rusland, så vil man rette alle sine kræfter imod at knække Kina. Se videoen og erklæringen fra 4. februar om den nye russisk-kinesisk lancerede verdensorden på Schiller Instituttets hjemmeside.

Der er en vej ud af den ellers langvarige spændte og konfliktfyldte situation vi er inde i, hvis Vesten (USA) er villige til at tænke om og acceptere en ny sikkerhedsarkitektur, der også tager hensyn til Rusland og Kina. Ellers vil tingene blive ved med at eskalere og faren for en atomkrig, bevidst eller ved en fejl, vil vokse. Der er ikke noget kvik-fix inden for den gamle vestligt-fastlagte

verdensorden. De gode gamle dage kommer ikke tilbage.

Forslaget om en ny militær-aftale mellem USA og Danmark, der giver amerikanske soldater og materiel fri adgang til Danmark uden dansk kontrol, vil bekræfte, at Danmark ikke er en suveræn nation men blot en amerikansk vasalstat, der vil blive brugt i det amerikanske militære spil i Europa – med ubehagelige og potentielt fatale konsekvenser for Danmark. Danmark må have en selvstændig dansk strategi, vi må kunne tænke selv.

Oven i Ukraine-krisen kommer den igangværende finansielle nedsmeltning, som kan kraftigt forværres af de planlagte sanktioner imod Rusland.

Forbered Danmark til at håndtere dette gennem iværksættelsen af LaRouches 4 økonomiske love. Studér LaRouches økonomiske arbejde.

Tale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference, “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!”

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvren "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de

aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatjov havde

accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil

sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

“Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne.”

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod “selvmorderisk nationalisme”.

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – “1999”: Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROUCHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrinson, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i

NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

"Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser."

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en "regelbaseret orden". Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, "retten til at beskytte": at man måtte erklære afslutningen på

den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en "Reichstagsbrand", der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den "regelbaserede orden". Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget

positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sæk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalerne for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgevirkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomis styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som

blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselkende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den

menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskehedens fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termionuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parter interesser, men blot

udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en “menneskehedens stjernestund” (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet “suverænitet”, i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte “menneskehedens stjernestund”, som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

**Interview: Li Xing, phd: Den fælles erklæring fra Kina og Rusland af 4. februar:
En erklæring om en ny æra og**

en ny verdensorden

22. februar 2022 – Schiller Instituttet i Danmark gennemførte et 45-minutters interview med Dr. Li Xing, professor i udvikling og internationale relationer ved Institut for Politik og Samfund, Det Humanistiske og Samfundsvidenskabelige Fakultet, Aalborg Universitet, Danmark.

Dr. Li beskriver indholdet af den fælles erklæring af 4. februar 2022 mellem Kina og Rusland og analyserer, hvad dette betyder for forbindelserne mellem Kina og Rusland, men også for resten af verden. De emner, der diskuteres, omfatter unipolaritet eller multipolaritet, et nyt forhold mellem nationer, demokrati, økonomisk udvikling, en amerikansk domineret “regelbaseret orden” eller en FN-baseret orden, behovet for en ny international sikkerhedsarkitektur, som efterlyst af Helga Zepp-LaRouche, og hvordan Kina vil reagere på de kraftige vestlige sanktioner mod Rusland, der er udløst af Ukraine-krisen.

Dr. Li havde også givet Schiller Instituttet et interview den 26. januar med titlen “Samarbejd med Kina”: Det er ikke fjenden”.

Afskrift på engelsk:

Interview: Li Xing, PhD

The China-Russia Feb. 4 Joint Statement:

A Declaration of a New Era and New World Order

Michelle Rasmussen: Presidents Xi Jinping and Vladimir Putin held a summit meeting on the sidelines of the Beijing Olympics and issued a statement on Feb. 4 called Joint Statement of the Russian Federation and the People’s Republic of China on the International Relations Entering a New Era and the Global Sustainable Development. Schiller Institute founder and international President Helga Zepp-LaRouche said that this signals a new era in international relations. To discuss the

content and implications of the development, I am pleased to interview Dr. Li Xing, Professor of Development and International Relations in the Department of Politics and Society, Faculty of Humanities and Social Sciences from Aalborg University in Denmark. Dr. Li also gave the Schiller Institute an interview on Jan. 26 of this year, entitled "Cooperate with China. It Is not the Enemy."

Before we go into details, can you please give us your assessment of the overall importance of the summit and statement, including what it means for relations between China and Russia, and China-Russian relations with the rest of the world. And at the end of the interview, we will also discuss what it means in the current, very tense situation between Russia and NATO.

Li Xing: Thank you Michelle for your invitation. It's my pleasure to be invited again by the Schiller Institute.

First of all let me emphasize that it is a landmark document. Why? Because the document emphasizes what I call a "new era," declaring a shift in the world order, a multipolar world order, in which the U.S. and the West are not the only rule-makers, and Russia and China take the lead, and lay out a set of principles and a shared worldview. This is my first general summary.

Second, unlike the U.S./NATO alliance, the China-Russia relationship is described by the joint document as a "close comprehensive strategic partnership." In Putin's early words, he said, "The China-Russia relationship is a relationship that probably cannot be compared with anything in the world." The relationship is not "aimed against any other countries." It is "superior to the political and military alliances of the Cold War era," referring to the U.S.-NATO alliance. It also echoes Xi Jinping's recent statement, that "the relationship even exceeds an alliance in its closeness and effectiveness." So the document tries to demonstrate that the China-Russia relationship is a good example of interstate relationships.

Rasmussen: You have characterized the introduction as “a conceptual understanding and analysis of global changes and transformations taking place in the current era.” It especially refers to the transformation from a unipolar to a multipolar world. Can you please explain how the statement addresses this, and what it means?

Li: In the beginning of this statement, it puts forward both countries’ conceptual understanding of the world order, which is characterized as “multipolarity, economic globalization, the advent of information society, cultural diversity, transformation of the global governance architecture and world order; there is increasing interrelation and interdependence between the States; a trend has emerged towards redistribution of power in the world.” [emphasis added by Li] “Redistribution of power in the world.” This is what the part emphasizes.

Second, this part also clearly sets up a series of analyses, arguments and discourses to demonstrate both countries’ understanding, and to emphasize the fact that the world order has entered a new era. Again, “new era” are the key words for this document.

Lastly, in this beginning part of the joint statement, it shows both Russia and China’s grand worldview that pave the foundation for the two countries’ broad consensus on almost all issues of the world, which we will deal with one by one later on.

Rasmussen: Part 1 is about the question of democracy, and it starts by saying: “The sides” –that is, China and Russia–“share the understanding that democracy is a universal human value, rather than a privilege of a limited number of States, and that its promotion and protection is a common responsibility of the entire world community.”

But the charge is that China and Russia are not democratic, but rather autocratic. This is one of the leading accusations by those in the West who are trying to maintain a unipolar world, and they portray the world as a battle between the

democrats and the autocrats. How does the document respond to this, and treat the idea of democracy?

Li: Actually, this document utilizes a large amount of space to discuss this point. First, the joint statement points out that “democracy”—including human rights—“is a universal human value, rather than a privilege of a limited number of States.” So here it implies that the concept of democracy must not be defined by the West alone. The West cannot singlehandedly define which country is autocratic and which country is democratic.

Second, the joint document emphasizes that their standpoint is that there is no universal one-form document, or human rights standard. Different countries have different cultures, histories, different social-political systems in a multipolar world. We have to respect the way each country chooses their own social-political system, and also the tradition of other states.

Third, it signals a strong critique of the West, and in this part, there are a lot of criticisms toward the West. That is, that the West has a tendency to weaponize the issue of democracy and human rights, and very often uses it as a tool to interfere in other countries’ internal affairs. It is completely wrong for the U.S. and the West to impose their own “democratic standards” on other countries, and to monopolize the right to assess the level of compliance with democratic criteria, and to draw a dividing line on the basis of ideology, including by establishing exclusive blocs and lines of convenience, and this is very bad, according to these two countries, that the West tends to use democracy and human rights to interfere into other countries’ internal affairs, and China really suffers a lot from this point.

Rasmussen: How would you say democracy works in China?

Li: I would argue that if we use Western standards to define democracy, then definitely, China is not a democracy. In a Western version of democracy, China does not have a multi-

party system, China does not have elections. But the point is, how the West will respond to the fact that according to major Western sources, survey data sources, throughout many years, that the Chinese people's confidence in their government is the highest in the whole world. And the Chinese Communist Party and the Chinese state receive the highest approval from the Chinese population according to those data. And also China has reached very high, rapid economic development, under the so-called "non-democratic government." Now, how can the West explain these issues? Many democratic countries suffer from economic backwardness and underdevelopment.

So, as to the form of governance in China, I think it is the Chinese people, themselves, who should make the judgment.

Rasmussen: Let's move on to part 2, which is about coordinating economic development initiatives, including harmonizing the Chinese Belt and Road Initiative, and also the Russian Eurasian Economic Union (EAEU), even more, and taking initiatives to create economic development, where they emphasize the role of scientific research in generating economic growth, something that Lyndon LaRouche and our movement have had as a priority concept. And also increasing healthcare and pandemic response in poor countries. What do you see as the significance of this call for increasing economic development cooperation?

Li: Yes. I also read this part of the document very carefully. This part shows a clear difference in approach between the West and the U.S. on the one side, and China-Russia on the other side. While the West is emphasizing, or holding the flag of democracy and human rights, China-Russia actually emphasize that peace, development and cooperation lies at the core of the modern international system. So, according to the understanding of Russia and China, development is the key driver in ensuring the prosperity of other nations, even though democracy and human rights are important, but development must be the core. So it implies that good

development will lead the country in the direction of democracy, but not defined solely by the West, the concept of democracy.

Second, that following this line of understanding, then China's Belt and Road Initiative and Russia's Eurasian Economic Union are good examples of interregional cooperation. So they actually use the Belt and Road, and also Russia's Eurasia Economic Union, as good examples. One interesting point I want to emphasize is that both countries emphasize scientific and technological development, and "open, equal, and fair conditions." I think here, there is a kind of implicit criticism toward the United States, which has been conducting sanctions against Chinese tech companies, for example, Huawei, or other high-tech companies.

Finally, I'll remark here that both countries show their commitment to the Paris Agreement and to combat COVID-19, and these two issues are the most vital issues for the international community today. So it is a core for every country to emphasize these two vital issues: climate change, Paris Agreement, on the one side, and COVID-19 on the other side.

Rasmussen: Yes, I can add that Helga Zepp-LaRouche has initiated a proposal which she calls Operation Ibn Sina, which deals with the terrible humanitarian catastrophe in Afghanistan, leading off with creating a modern health system in every country. And if we could get much more international cooperation for building a modern health system, having the economic development which gives the basis for the population to have the immunology to resist disease, this would be a very important field for economic development, which means life and death at this moment.

Li: I fully agree with Helga's understanding and call.

Rasmussen: As to part 3, this is about the increasing, dangerous international security situation, with a sharp critique of Western attitudes and actions. And the statement

reads: "No State can or should ensure its own security separately from the security of the rest of the world and at the expense of the security of other States." And here, China addresses Russia's concerns and criticizes NATO's expansion eastward after the Fall of the Berlin Wall. And Russia addresses China's concerns by reaffirming the One-China principle and concerns about building different regional alliances against China –the Quad and AUKUS. It also praises the recent P5 statement against nuclear war.

Can you say more about China's and Russia's concerns? And do you think this is a call for a new international security architecture?

Li: Yes. If you read the document carefully, and this part on international security architecture, or their understanding of international security, occupied quite a large space. So it is a very important part for China and Russia.

In this part, the statement is actually bluntly clear about their mutual support for each other's national security concerns. For Russia, it is connected with the Ukraine crisis, but the document does not mention Ukraine specifically, but it is connected. For China, it is the Taiwan issue, definitely. So they show their mutual support for each other.

On Russia's concern for its national security, both countries oppose "further enlargement of NATO," and "respect the sovereignty, security and interests of other countries." And it clearly pronounced, there will be no peace if states "seek to obtain, directly or indirectly, unilateral military advantages to the detriment of the security of others." The document claims that the NATO plan to enlarge its membership to encircle Russia will mean security for the Western side, but it is a danger for Russia. It is a national security concern.

On the Taiwan issue, Russia reconfirms that Taiwan is part of China—the One-China policy—and it is against any form of Taiwan independence.

Third, the joint statement also openly criticized the

formation of closed blocs, as what you mentioned about the Quad. The document does not mention the Quad, but it does mention AUKUS. The document shows that both countries oppose U.S.-led military camps, or security camps in the Asia-Pacific region, definitely implying the Quad and AUKUS, and it points out the negative impact of the United States Indo-Pacific strategy.

Finally, the two countries call for a new international security architecture, with "equitable, open and inclusive security system ... that is not directed against third countries and that promotes peace, stability and prosperity." So this part is very important for China and Russia to challenge the traditional international security architecture, and call for a new international security architecture, which I will touch on a bit later.

Rasmussen: Many political spokesmen in the West have criticized Russia and China for not adhering to the "rules-based order" and here, in part 4, China and Russia write that they "strongly advocate the international system with the central coordinating role of the United Nations in international affairs, defend the world order based on international law, including the purposes and principles of the Charter of the United Nations, advance multipolarity and promote the democratization of international relations, together create an even more prospering, stable, and just world, jointly build international relations of a new type."

And it continues: "The Russian side notes the significance of [Xi Jinping's] concept of constructing a 'community of common destiny for mankind...'"

Can you say more about the significance of this section, about global governance and the difference between the question of the "rules-based order" and an order based on international law, as laid out by the United Nations Charter?

Li: Yes. This part is extremely interesting, because it touches upon the mental clashes between China-Russia on the

one side, and the U.S. and West on the other side, about the "rules-based order." China, in particular, has been criticized a lot, as you also mentioned, that China has been accused by the U.S. of not following the "rules-based order." If you remember the dialogue between a Chinese delegation and a U.S. delegation in Alaska in December two years ago, then we still remember the clash, that the Chinese claim that the U.S. rules-based order does not represent the global rules-based order, rather the United Nations—China emphasizes that the United Nations should play the central coordination role in international affairs. But the United States does not really like the UN-based structure, which is based on one-country/one-vote. So if we trace UN voting, we could easily find that the United States very often suffers from many setbacks when it comes to UN voting on many issues. So that's why China emphasizes the United Nations rules-based order, whereas United States prefers a U.S. rules-based order.

And this joint statement also calls for advancing multipolarity and promoting democratization of international relations. In my interpretation, democratization of international relations implies that the power structure embedded in the Bretton Woods system, which was created by the United States after the Second World War, does not really reflect the new era, as I pointed out earlier. China and Russia think reforms are needed to reflect the new era. This definitely, again, from my interpretation, refers to international financial institutions like the World Bank, and the IMF, where Chinese voting power is proportionally weaker than it should have been, according to its economic size.

And also the joint statement mentions the China foreign policy, as you mentioned in your question, "community of common destiny for mankind," which was raised by President Xi Jinping. And in this nexus China's Belt and Road Initiative is a good example, seen from China's point of view, a good example of community of common destiny for mankind, in which the Belt and Road intends to promote, through worldwide infrastructure investment, the formation of a new global

economic order, through creating a community of shared interest, and the community of shared responsibilities. Unfortunately, the West does not really like both a “community of common destiny for mankind,” and the Belt and Road Initiative, because they are interpreted as the Chinese agenda is to transform global governance and the rules-based order. However, I really think that the West should rethink their opposition, and they must face the fact that the Belt and Road memorandum has been signed by 148 countries and by 32 international organizations. So, according to my judgment, the Belt and Road, and also a community for common destiny for mankind, have already become an indispensable part of global governance and global order.

Rasmussen: Yes, this is also to underscore what you said before, about how important economic development is for the wellbeing of the countries. And here you have China, which was the first country to eliminate poverty in their country, over the last 40 years, and is offering this as a model for other countries to get economic development. The slogan of the Schiller Institute is “Peace through Economic Development,”—

Li: Exactly.

Rasmussen: The way that you can get countries that have perceived each other as enemies to rise to a new level, to seek common interest, is through arranging economic development programs, not only for a single country, but for a whole region, which encourages them to work together. You spoke before about the Chinese criticism of the Bretton Woods institutions. What the Schiller Institute and Lyndon LaRouche have been saying, is that the initial idea of the Bretton Woods institutions as proposed by Franklin Roosevelt was to try to get the economic development of the poorer countries. But it degenerated into, for example, where you had the World Bank and International Monetary Fund imposing austerity conditions on countries as a precondition for loans, where nothing was done to actually increase the productivity of the

countries, in the way that the Belt and Road is actually –with the infrastructure development, creating the basis for the countries to becoming prosperous. And what we're saying is that the total change in the international financial institutions is absolutely necessary now, at a point where financial speculation is blowing out, hyperinflation, and we need to have a new economic architecture, you could say, based on the physical development of the countries.

Li: I fully agree with your remarks and comments.

Rasmussen: Then another important statement in part 4, is that Chinese-Russian relations have reached a new level, as you said at the beginning, "a new era."

"The sides [China and Russia] call for the establishment of a new kind of relationship between world powers on the basis of mutual respect, peaceful coexistence and mutually beneficial cooperation. They reaffirm that the new inter-State relations between Russia and China are superior to political and military alliances of the Cold War era. Friendship between the two States has no limits, there are no 'forbidden' areas of cooperation, strengthening of bilateral strategic cooperation is neither aimed against third countries nor affected by the changing international environment and circumstantial changes in third countries."

And yet, this is a plea to end the geopolitical blocs, where the two countries also call for strengthening multilateral fora, like the Shanghai Cooperation Organization, the BRICS.

Li Xing, what will this much strengthened alliance mean for China and Russia, and also for the rest of the world? Should the West be worried, or is this a plea for a new type of international relations? What are the implications for shaping the new world order? What is your conclusion from the joint statement?

Li: I think one of the purposes of the joint statement is to demonstrate the good example of the China-Russia relationship, characterized as mutual respect, peaceful coexistence, and

mutually beneficial cooperation. It is not targetted at any other country. It is not like the U.S.-led coalitions which are Cold War minded, according to Russia and China's understanding.

And if we look at the BRICS, and if you look at the Shanghai Cooperation Organization, they are not purely juridical and geopolitical organizations or alliances. They are non-binding, open and non-binding.

After I read the document several times, I reached the conclusion that the unipolar world order is over. The West and the United States might have a hard time to accept it.

So the joint statement shows a strong unity between Russia and China. So my question is where is the West's unity after the Cold War, and when the unipolar world order is over? How strong is the trans-Atlantic relationship today? I don't know: I'm asking the questions to the West, the U.S. The West must rethink its Cold War strategy of reviving unity through creating enemies, and I think this is a completely wrong strategy, in a multipolar world order, where countries are much more interdependent. So it is necessary for the U.S. to rethink its own version of the rules-based order, in which the U.S. is the rule-maker and others are rule-followers. And this does not work in a new era any more. That is my conclusion after reading the joint statement.

Rasmussen: Now, as to the current situation, today is Feb. 22, and yesterday, Russia recognized the two breakaway republics in Ukraine as independent republics, which is now going to lead to very heavy sanctions by the West. Putin's point was that these sanctions would have come anyway, but in any case, without going into the details of the Ukraine-Russia-U.S./NATO crisis, the fact is that Russia will be most probably faced with enormously hard sanctions.

In our last interview, you were asked, for example, if Russia were thrown out of the SWIFT system, how would China react? Now it's a question of the not only of the SWIFT system, but also of other major financial penalties. How do you see China

reacting, in light of the joint statement, to the new sanctions against Russia, that will most probably come?

Li: Let me first of all put it in this way: That sanctions are never one-sided punishments. That both sides will suffer. It's like President Trump's trade war, that President Trump thought the trade war would hurt China. Yes, it hurt China, but it had a backlash, a backfire to the U.S. economy. And today, if you look at the U.S. economy, the inflation actually is, one way or another, connected with the trade war, as well. It was one of the outcomes.

Now, sanctions against Russia will also cause mutually suffering by both sides. Because if you look at the European dependence on Russia's oil and gas, it's about 30-35%; some countries more, some less. If Russia is thrown out of the SWIFT system, which means that Russia cannot have international trade, then Europe cannot pay Russia as well, then the oil or gas pipelines will be blocked, which is in the interest of the United States, but not in the interest of Europe. This is the first point.

Second, that China and Russia have already agreed that they are not going to use dollars for their bilateral trade. So that doesn't really matter seen from the Russian and Chinese perspective, and in light of the spirit of this joint statement. So definitely China will continue to do business with Russia, and if the U.S. is saying that any country that is doing business Russia will be sanctioned as well, then the U.S. is creating even a larger, a bigger enemy. And China is a different story. And Russia, because Russia's economy, Russia's economic-financial status is relatively limited, compared with China. China is the second largest economy in the world.

By the way, China is the largest trading nation in the world. And you can see that last year, the China and EU trade reached more than 850 billion! That's a lot! And look at the China-U.S. trade as well. If you punish China, in what way? I cannot imagine it. Take China out of the SWIFT system as well? No,

you can't do that! Then the whole world is blocked! Then no trade, no economic development at all.

So these are grave consequences of sanctions. I cannot predict the future situations. Until now I haven't read any concrete reaction from the Chinese government, but I guess, following the spirit of this document, which was signed three weeks ago, definitely, China is going to act. China will also act in accordance with the spirit of solidarity between both countries.

Rasmussen: Our analysts were saying that it may be the case that China would buy more oil and gas and other products from Russia. Actually, one thing is that today, February 21, is the 50th anniversary of Nixon's trip to China, [February 21 to 28, 1972] and the opening up of relations, and the United States commitment to the One-China policy. And at that time, many people were saying that Kissinger's strategy was to open up the relations to China, as a way of isolating Russia, of putting Russia aside. But the fact is that these sanctions and this type of policy over the recent period, has done more to bring Russia and China together, as signified by this document. What is your reaction to that? But also the prospects of how we get out of this?

Lyndon LaRouche, for many years, called for a "Four Power" agreement between the United States, Russia, China, and India. How can we break through, looking at the world as Russia and China on one side, and the U.S. and Europe on the other side, how can we get a cooperation among the great powers for the necessity of dealing with these other very serious crises the world is facing?

Li: Extremely interesting that you mentioned Nixon's trip, of playing the "China card," during the Cold War, in the beginning of the 1970s. You are completely right that the U.S. has historically enjoyed a very favorable position, in which the U.S. has been able to keep relatively stable relations with China, relatively stable relations with Soviet Union, at

that time—but making the Soviet Union and China fight each other all the time. And especially after the Cold War, the U.S. still had this favorable position—relatively stable relations with both countries, but China and Russia still had difficult relations with each other.

But today, the situation is reversed. It's totally shocking that the U.S. is fighting both world powers simultaneously. If you remember that the former U.S. National Security Advisor Zbigniew Brzezinski, he wrote, before he died, he wrote clearly, that the worst situation for the United States, for the West is when Iran, Russia, and China become a bloc, become an alliance, with China as the economic driver, the economic power. I was very surprised that his words are becoming true today!

So, the only way we can come to the second part of your question, about how we can manage major power relations, is in line with the spirit of the Schiller Institute conference that took place last week and its call for establishing a new international security architecture. There is no other way. The Western dominance, the U.S. singlehanded dominance, the unipolar world is over. We need what Helga proposed, to establish a new international security architecture. We don't know exactly what the form of this architecture, but that needs discussion from both sides! Unless the international community forms a kind of great, new international security architecture, conflict will continue.

Rasmussen: And then, as we spoke, it goes hand in hand with the increasing economic cooperation and the determination of the great powers to really do something for the economic development of the poor parts of the world.

Li: Yes, definitely. I agree with you. Thank you.

Rasmussen: Is there anything else you would like to add?

Li: No, I just want to add the last point, that I am very amazed by this joint statement, because I have come across

many joint statements by two countries, or by multiple countries. But this one is the most comprehensive political document I have ever come across, because it covers every aspect of the world order, international relations, governance, security, values, norms, technology, climate change, health—you name it. So it is an extremely comprehensive document, which shows what Russia and China envision as a just world order.

So I would argue that this document implies a kind of new world order which Russia and China are going to, not only propose, but also push forward.

Unfortunately, this document has been demonized by many Western media—I have read many media talking about – to me it's a kind of Cold War syndrome, because those media describe the document as creating a “bipolar world,” they say bipolar world, with the Russia and China/autocracies on the one side, and the U.S. and the West/democracies on the other side. So to me again, it's a dividing line, when they allege that this document divides the world into two camps again. So to me, this is a typical Cold War syndrome.

Again, I come back to my last point: That we need a new international security architecture, as the Schiller Institute also proposed during the conference last week. Otherwise, there will be no peace and development. Thank you.

Rasmussen: Thank you so much, Li Xing. This has been a very important discussion.

Li: Thank you very much.

Interview med freds- og fremtidsforsker Jan Øberg: Om Ukraine-Rusland-USA-NATO krisen, Danmarks forhandlinger om amerikanske soldater i Danmark, og Xinjiang spørgsmålet, den 21. februar 2022

Jan Øberg, ph.d., er freds- og fremtidsforsker og kunstfotograf,
Direktør, The Transnational Foundation for Peace and Future
Research, TFF, Sverige, <https://transnational.live>

Jan Øberg kan kontaktes her: oberg@transnational.org

Interviewet er på engelsk p.g.a. international deling.

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/Jan-Oberg-21.2.22.mp3>

Afskrift: 1. del om Ukraine-Rusland-U.S.-NATO krisen:

Michelle Rasmussen: Hello. Today is February 21st, 2022. I am Michele Rasmussen, the vice president of the Schiller Institute in Denmark. And I'm very happy that peace researcher Jan Oberg agreed to this interview. Jan Oberg was born in Denmark and lives in Sweden. He has a PhD in sociology and has

been a visiting professor in peace and conflict studies in Japan, Spain, Austria, Switzerland, part time over the years. Jan Oberg has written thousands of pages of published articles and several books. He is the co-founder and director of the Independent TFF, the Transnational Foundation for Peace and Future Research in Lund, Sweden since 1985, and has been nominated over several years for the Nobel Peace Prize.

Our interview today will have three parts. The danger of war between Russia and Ukraine, which could lead to war between the United States and NATO and Russia, and how to stop it.

Secondly, your criticism of Denmark starting negotiations with the United States on a bilateral security agreement, which could mean permanent stationing of U.S. soldiers and armaments on Danish soil.

And thirdly, your criticism of a major report which alleged that China is committing genocide in Xinjiang province.

A Russian invasion of Ukraine, which some in the West said would start last Wednesday has not occurred. But as we speak, tensions are still very high. You wrote an article, Jan Oberg, on January 19th, called Ukraine The West has paved the road to war with lies, specifying three lies concerning the Ukraine crisis. Let's take them one by one.

You defined lie number one: "The Western leaders never promised Mikhail Gorbachev and his foreign minister, Eduard Shevardnadze, not to expand NATO eastwards. They also did not state that they would take serious Soviet or Russian security interests around its borders, and, therefore, each of the former Warsaw Pact countries has a right to join NATO, if they decide to freely." Can you please explain more to our viewers about this lie?

Jan Oberg: Yes, and thank you very much for your very kind and long and detailed introduction of me. I would just say about that point that I'm amazed that this is now a kind of repeated

truth in Western media, that Gorbachev was not given such promises. And it rests with a few words taken out of a longer article written years ago by a former U.S. ambassador to Ukraine, who says that Gorbachev did not say so. That article was published by Brookings Institution. Now the truth is, and there's a difference between truth and non truths, and we have to make that more and more clear when we deal with the West at the moment. The truth is, if you go to the National Security Archives in the U.S., if I remember correctly, the George Washington University that is well documented, their own formulation is that there are cascades of documentation. However, this was not written down in a treaty, or signed by the Western leaders, who one after the other came to Gorbachev's dacha outside Moscow or visited him in Kremlin, and therefore some people would say it's not valid. Now that is not true in politics. If we can't rely on what was said and what was written down by people personally in their notebooks, etc.

George Bush, Margaret Thatcher, Helmut Kohl, James Baker, you can almost mention any important Western leader were unanimous in saying to Gorbachev, we understand that the Warsaw Pact has gone, the Soviet Union has gone, and therefore, we are not going to take advantage of your weakness. James Baker's formulation, according to all these sources, is we're not going to expand nature one inch. And that was said in 89, 90. That is 30 years ago. And Gorbachev, because of those assurances also accepted, which he's been blamed very much for since then, the reunification of Germany. Some sources say that was a kind of deal made that if Germany should be united, which it was very quickly after, it should be a neutral country. But the interpretation in the West was it could remain a member of NATO, but would then include what was at that time the German Democratic Republic, GDR [East Germany] into one Germany. You can go to Gorbachev's Foundation home page and you will find several interviews, videos, whatever, in which he says these things, and you can go to the Danish

leading expert in this, Jens Jørgen Nielsen, who has also written that he personally interviewed Gorbachev, in which Gorbachev, with sadness in his eyes, said that he was cheated, or that these promises were broken, whatever the formulation is.

And I fail to understand why this being one of the most important reasons behind the present crisis, namely Russia's putting down its foot, saying "You can't continue this expansion up to the border, with your troops and your long-range missiles, up to the border of Russia. And we will not accept Ukraine [as a member of NATO]. You have gotten ten former Warsaw Pact countries which are now members of NATO, NATO has 30 members. We are here with a military budget, which is eight percent of NATO's, and you keep up with this expansion. We are not accepting that expansion to include Ukraine.

Now, this is so fundamental that, of course, it has to be denied by those who are hardliners, or hawks, or cannot live without enemies, or want a new Cold War, which we already have, in my view, and have had for some years. But that's a long story. The way the West, and the U.S. in particular – but NATO's secretary general's behavior is outrageous to me, because it's built on omission of one of the most important historical facts of modern Europe.

Michelle Rasmussen: Yes. In your article, you actually quote from the head of NATO, the general secretary of NATO, back in 1990, one year before the dissolution of the Soviet Union, Manfred Wörner, where you say that in these documents released by the U.S. National Security Archive, that you just referred to, "Manfred Wörner gave a well-regarded speech in Brussels in May 1990, in which he argued 'The principal task of the next decade will be to build a new European security structure to include the Soviet Union and the Warsaw Pact nations. The Soviet Union will have an important role to play in the construction of such a system.' And the next year, in the

middle of 1991, according to a memorandum from the Russian delegation who met with Wörner. He responded to the Russians by saying that he personally and the NATO council, were both against expansion "13 out of 16 NATO members share this point of view," and "Wörner said that he would speak against Poland's and Romania's membership in NATO to those countries leaders, as he had already done with leaders of Hungary and Czechoslovakia. And he emphasized that we should not allow the isolation of USSR from the European community," and this was even while the U.S.S.R. was still alive. So it must have been even more the case after the U.S.S.R. collapsed, and Russia emerged.

Jan Oberg: Well, if I may put in a little point here, you see, with that quotation of a former NATO secretary general, compare that with the present secretary general of NATO. Wörner was a man of intellect. The leaders around him at the time in Europe were too. I mean, those were the days when you had people like Willy Brandt in Germany and östpolitik [East policy], and you had Olof Palme in Sweden with common security thinking. We cannot in the West be sure, feel safe and secure in the West, if it's against Russia. Which does not mean at all to give into everything Russia does, but just says we cannot be safe if the others don't feel safe from us. And that was an intellectualism. That was an empathy, not a necessarily a sympathy, but it was an empathy for those over there, that we have to take into account, when we act. Today that intellectualism is gone completely.

And it is very interesting, as you point out, that 13 out of 16 NATO countries, at that time, were at that level, but in came in 1990 Bill Clinton. And he basically said, well, he didn't state it. He acted as though he had stated it, I don't care about those promises, and then he started expanding NATO. And the first office of NATO was set up in Kiev in 1994. That was the year when he did that. And that was a year when I sat in Tbilisi, Georgia, and interviewed the U.S. representative

there, who, through a two-hour long conversation, basically talked about Georgia as “our country.”

So, you know, it's sad to say it's human to make mistakes, but to be so anti-intellectual, so anti-empathetic, so imbued with your own thinking and worldview, you're not able to take the other side into account, is much more dangerous than it was at that time, because the leaders we have in the western world today are not up to it. They were earlier, but these are not.

Michelle Rasmussen: Lie number two that you pointed out, “The Ukraine conflict started by Putin's out-of-the-blue aggression on Ukraine and then annexation of Crimea.” What's the rest of the story here?

Jan Oberg: Well, it's not the rest, it's the beginning of the story. You see, people who write about these things, and it's particularly those who are Western media and Western politicians and foreign ministers, et cetera, they say that it all started with this out-of-the-blue invasion in the Donbass, and then the taking, annexing or aggression on, or whatever the word is, Crimea. Well, they all forget, very conveniently, and very deliberately – I mean, this is not a longer time ago than people who write about it today would know – that there was a clearly western assisted, if not orchestrated, coup d'état in Kiev in 2014. After, I won't go into that long story, after some negotiations about an economic agreement between Ukraine and the EU, in which the president then jumped off, allegedly under pressure from Putin, or whatever, but there were a series of violent events in Kiev.

And it's well known from one of those who were there, and participated, namely the assistant secretary of State for European Affairs, Mrs. Nuland, and she's given a speech in the U.S. where, if I remember correctly, she says that the US has pumped \$5 billion into Ukraine over the years, to support democracy and human rights, et cetera, and training courses for young NGOs, et cetera. And it's obvious that that

operation, that ousting of the president, he had to flee to Russia, and the taking over, partly by neo-Nazis and fascists who were present and who probably did the beginning of the shooting and the killing of people, that all this had to do with the promise that was given to Ukraine years before that it would be integrated into the Euro-Atlantic framework. And then it was kind of stopping and saying, we don't want that anyhow. We will negotiate something else, and we will look into what Putin has to offer, etc.

But that that, in Putin's mind, in Russia's mind, meant that NATO would be the future of Ukraine. And Russia had, still has, a huge military base in Crimea, which it had a lease on for, at the time, I think it was 30 plus years, meaning should Ukraine, which was clearly signalled by the western NATO member's leadership, enter and become a full member of Ukraine, then he would look at a Russian base, either being lost or you would have a Russian military naval base in a NATO country.

Now I'm not saying that that was a smart move. I'm not saying it was a legal move, but it's very difficult for the western world to blame Russia for annexing Crimea. If you look at the opinion polls and the votes for that, if you will, voting ourselves back to Russia – you know, the whole thing was Russia until 1954, when Khrushchev gave it to Ukraine, and he was from Ukraine himself. And so this happened three weeks before. And I'm amazed that it should not again be intellectually possible for people who witnessed this – The other thing we talked about with 30 years ago. There might be some young fools who would not read history books.

But what I'm talking about was something that happened in 2014, and there's no excuse for not mentioning that there's a connection between that coup d'état, and the influence of the West in Ukraine in a very substantial way, and what happened in Donbas and Crimea.

So I'm just saying, if I put it on a more general level, if we look at today's ability to understand, describe, analyze issues as conflicts, we are heading for zero understanding. There is nobody in the press, and nobody in politics who are able, intellectually, to see these things as conflicts, that is, as a problem standing between two or more parties that has to be analyzed. And conflict resolution is about finding solutions that the parties we have defined as parties, and there certainly are many more than two in this very complex conflict, can live with in the future. What we are down to in banalization is that there is no conflict. There's only one party, Russia, that does everything bad and evil and terrible, while we are sitting in the receiving end, being the good guys who've done nothing wrong in history. Who could never rethink what we did or say, we're sorry, or change our policies, because we are right. There's only one problem. That's them. We're down now to the level in which these things, also the last three months, the accusations about Russia invading Ukraine, has nothing to do with conflict analysis. It is purely focusing on one party, and one party, by definition, is not a conflict.

We are not party to a relationship anymore, and that makes a huge difference, again, from the leaders and the way of thinking and the intellectual approach that existed 20-30 years ago. And one reason for all of this is, of course, that the West is on his way down. Secondly, and they feel threatened by anything that happens around the world. And secondly, when you have been number one in a system for a long time, you become lazy. You don't study. You don't have as good education as you should have. You bring up people to high levels who have not read books, because we can get away with everything. We are so strong militarily. And when that happens, you know, it's a slippery slope and you are actually on board the Titanic.

This is not a defense of everything Russia does. What I'm

trying to say is there is a partner over there, by the way they call us partners in the West. We call them anything else but partners. We don't even see them. We don't listen to their interests. We didn't listen to Putin when he spoke at the Munich conference in 2007 and said, 'You have cheated us.' And of course, when Gorbachev, 90 years old, says, you have cheated us, he's not even quoted in the Western world, because there's no space anymore for other views than our own. You know, this autism that is now classical in the Western security policy elite is damn dangerous.

Michelle Rasmussen: I want to just ask you shortly about the third lie, and then we'll get into what you see as the solution. The third lie you, you pointed out, was that "NATO always has an open door to new members. It never tries to invite or drag them in does not seek expansion. It just happens because Eastern European countries since 1989 to 1990 have wanted to join without any pressure from NATO's side, and this also applies to Ukraine." And in this section, you also document that Putin actually asked for Russia to join NATO. Can you shortly, please explain your most important point about this third lie?

Jan Oberg: Yeah, well, it's already there since you quoted my text, but the fascinating thing is that you have not had a referendum in any of these new member states. The fascinating thing is, in 2014, when this whole NATO membership came to its first conflictual situation in the case of Ukraine, there was not a majority, according to any opinion poll in Ukraine. There was not a majority. And I would say it's not a matter of 51%. If a country is going to join NATO, it should be at least 75 or 80% of the people saying yes to that. Third, and it's not something I've invented, it is NATO's former secretary general Robertson, who has told the story. I think it was first released in the Guardian, but it's also in a long podcast from a place I don't remember, which the Guardian quotes. He says that he was asked by Putin whether, or at what

time, or whatever the formulation was, NATO would accept Russia as a member.

This probably goes back to what you had already quoted Wörner, the NATO secretary general for having said, namely that a new security structure in Europe would, by necessity, have some kind of involvement, in a direct sense, of Russia, because Russia is also Europe.

And that was what Gorbachev had as an idea that the new [common] European home, something like a security structure where we could deal with our conflicts or differences or misunderstandings, and we could still be friends in the larger Europe.

And that was why I argued at the time thirty years ago that with the demise of the Soviet Union and the Warsaw Pact, the only reasonable thing was to close down NATO. And instead, as I said with Clinton and onwards, the whole interpretation was we have won. The Western system, the neoliberal democratic NATO system has won. We have nothing to learn from that. There's nothing to change now. We just expand even more.

And the first thing NATO did, as you know, was a completely illegal. Also, according to its own charter, the invasion, involvement and bombing in Yugoslavia, Yugoslavia was not a member. Had never been a member of NATO, and NATO's only mission is paragraph five, which says that we are one for all and all for one. We are going to support some member, if the member is attacked. Now, it had nothing to do in Yugoslavia. That happened in 1991 and onwards, all the nineties. And you remember the bombings and 72 two days of bombings in Kosovo and Serbia. And it's nothing to do – and there was no UN mandate for it. But it was a triumphalist interpretation. We can now get away with everything, anything we want. We can do it because there's no Russia to take into account. Russia could not do anything about it. China could not do anything about it at the time.

And so, you get into hubris and an inability to see your own limitations, and that is what we are coming up to now. We are seeing the boomerang coming back to NATO, the western world for these things. And then, of course, some idiots will sit somewhere and say, Jan Oberg is pro-Russia. No, I'm trying to stick to what I happen to remember happened at the time. I'm old enough to remember what was said to Gorbachev in those days when the Wall came down and all these things changed fundamentally.

I was not optimistic that NATO would adapt to that situation, but there was hope at that time. There's no hope today for this, because if you could change, you would have changed long ago. So the prediction I make is the United States empire, NATO, will fall apart at some point. The question is how, how dangerous, and how violent that process will be, because it's not able to conduct reforms or change itself fundamentally into something else, such as a common security organization for Europe.

Michelle Rasmussen: Well, I actually wanted to ask you now about the solutions, because you've been a peace researcher for many decades. What what would it take to peacefully resolve the immediate crisis? And secondly, how can we create the basis for peaceful world in the future? You mentioned the idea that you had 30 years ago for dismembering NATO and the founder and international chairman of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche, has now called for establishing a new security architecture, which would take the interests of all countries, including Russia, into account. So how could we solve the immediate crisis? If there were the political will, what would have to change among the parties? And secondly, what needs to be done in terms of long term peaceful cooperation?

Jan Oberg: Well, first of all, the question you are raising is a little bit like the seventh doctor who is trying to operate on a patient who is bleeding to death and then saying, "What

should we do now?" What I have suggested over 30 years is something that should have been done to avoid the situation today, and nobody listened, as is clear, because you don't listen to researchers anymore who say something else that state-financed researchers do. So it's not an easy question you are raising, of course. I would say, of course, in the immediate situation, the Minsk agreements, which have not been upheld, particularly by Ukraine in establishing some kind of autonomy for the Donbass area. Now that is something we could work with, autonomous solutions. We could work with confederations, we could work with cantonization, if you will. Lots of what happened, and happens, in the eastern republics of Ukraine. It reminds me of a country I know very well, and partly educated in and worked in during the dissolution, namely Yugoslavia. So much so that it resembles Granica. Ukraine and Granica in Croatia, both mean border areas. Granica means border, and there's so much that could have been a transfered of knowledge and wisdom and lessons learned, had we had a United Nations mission in that part. A peacekeeping mission, a monitoring mission. UN police and U.N. civil affairs in the Donbas region.

If I remember correctly, Putin is the only one who suggested that at some point. I don't think he presented it as a big proposal to the world, but in an interview he said that was something he could think of. I wrote in 2014, why on earth has nobody even suggested that the United Nations, the world's most competent organization in handling conflicts, and, if you will, put a lid on the military affairs, for instance, by disarming the parties on all sides, which they did in eastern and western Slavonia, in Croatia. Why has that not been suggested? Because the western world has driven the United Nations out to the periphery of international politics..

I've said Minsk. I've said the UN. I've said some kind of internal reforms in Ukraine. I have said, and I would insist on it, NATO must stop its expansion. NATO cannot take the

risk, on behalf of Europe, and the world, to say we insist on continuing with giving weapons to, and finally making Ukraine a NATO member. You can ask Kissinger, you can ask Brzezinski, you can take the most, if you will, right wing hawkish politicians in the West. They've all said neutrality like Finland or Switzerland, or something like that, is the only viable option.

And is that to be pro-Russian? No, that needs to be pro-Western. Because I am just looking like so many others, fortunately, have done at the Cuban Missile Crisis. What would the United States – how would it have reacted, if Russia had a huge military alliance and tried to get Canada or Mexico to become members with long-range weapons standing a few kilometers from the U.S. border?

Do you think the US would have said, "Oh, they were all freely deciding to, so we think it's OK." Look at what they did during the Cuban Missile Crisis. They could not accept weapon stations in Cuba.

So, one of the things you have to ask yourself about is there one rule and one set of interests for the Western world that does not apply to other actors? If you want to avoid Russia invading Ukraine, which all this nonsense is about repeatedly now for two or three months. Look into a new status where the East and the West and Ukraine, all of it, can sit down and discuss security guarantees for Ukraine.

President Zelensky has said it quite nicely, I must say. If you don't want us to become members of NATO, and he says that to the West, because he feels that it has taken a long time for the West to act, and he last said that at the Munich Security Conference, I think yesterday or two days ago, by the way, interestingly a man whose country is going to be invaded any moment, leaves the country and goes to a conference to speak which he could have done on Zoom.

I mean, the whole thing doesn't make sense, like it didn't make sense, was it on the 18th or 17th when all the West said that they're going to invade Ukraine, and the Russian defense minister was sitting in Damascus and Putin was receiving Bolsonaro. I mean, don't they have intelligence anymore in NATO and Washington?

So long story short, sit down and give Ukraine the guarantees and non-aggression pact with both sides or all sides, clearly limited non-nuclear defensive defense measures along the borders, or whatever, integration in whatever eastern and Western economic organizations.

And I would be happy to see them as part of the Belt and Road Initiative with economic opportunities. There is so much Ukraine could do if it could get out of the role of being a victim, and squeezed between the two sides all the time. And that can only be done if you elevate the issue to a higher level, in which Ukraine's different peoples and different parts and parties are allowed to speak up about what future they want to have in their very specific situation that Ukraine is in. It is not any country in Europe. It's a poor country. It's a country that has a specific history. It's a country which is very complex, complex ethnically, language wise, historically, etc.

And that's why I started out saying confederation. I said something like a Switzerland model, something like Cantonization, or whatever, but for Christ's sake, give that country and its people a security, a good feeling that nobody's going to encroach upon you..

And that is to me, the the schwerpunkt [main emphasis], the absolutely essential, that is to give the Ukraine people a feeling of security and safety and stability and peace so that they can develop. I find it very interesting that President Zelensky, in this very long interview to the international press a couple of weeks ago, say I'm paraphrasing it. But he

says "I'm tired of all these people who say that we are going to be invaded because it destroys our economy. People are leaving. No business is coming in, right?"

Who are we to do this damage to Ukraine and then want it to become a member of NATO? You know, the whole thing is recklessly irresponsible, in my view, particularly with a view of Ukraine and its peoples and their needs.

So I would put that in focus, and then put in a huge UN peacekeeping mission and continue and expand the excellent OSCE mission. Put the international community, good hearted, neutral people down there and diffuse those who have only one eyesight, only one view of all this. They are the dangerous people.

Michelle Rasmussen: And what about the more long-term idea of a new security architecture in general?

Jan Oberg: Oh, I would build a kind of, I wouldn't say copy of, but I would build something inspired by the United Nations Security Council. All Europe, representatives for all countries, including NGOs, and not just government representatives. I would have an early warning mechanism where the moment there is something like a conflict coming up, we would have reporters and we would have investigations we would look into, not conflict prevention.

My goodness, people don't read books. There's nothing about conflict prevention. We should prevent violence. We should prevent violent conflict, but preventing conflicts is nonsense, life is getting richer. There's not a family, there's not a school, there's not a workplace, there's not a political party, there's not a parliament in which there are no conflicts. Conflict is what life is made of. Conflict is terribly important because it makes us change and reflect. I'm all for conflicts, and I'm one hundred and ten percent against violence. But people will say "Conflict prevention is

something we should work, on and educate people in." Nonsense from people who never read books, as I said.

So I would look for something like common security. The good old Palme Commission from the eighties, which built on defensive defense. The idea that we all have a right, according to Article 51, in the UN Charter. Everybody has a right to self-defense.

But we do not have a right to missiles that can go 4,000 km or 8,000 kilometres and kill millions of people far away. Get rid of nuclear weapons and all these things. It has nothing to do with defensiveness and common security, and I say that wherever I go and whoever I speak to. Get rid of nuclear weapons and offensive long range weapons.

The only legitimate weapons there are in this world are defensive ones, and they are defined by two things. Short distance, ability to go only over a short distance, such as helicopters instead of fighter airplanes or missiles.

And second, limited destructive capacity because they're going to be used on your own territory in case somebody encroaches or invades you. But nobody wants to have nuclear weapons or totally super destructive weapons on their own territory because they don't want them to be used to there. So just ask yourself, what would you like in Country X, Y and Z to be defended with? And that's a definition of a defensive weapons. If we all had only defensive military structures, there would be very few wars, but they would also not be a military-industrial-media-academic complex that earns the money on this.

The whole thing here that the big elephant in the room we are talking about is, well, there are two of them, is NATO expansion, which we should never have done this way. And secondly, it's the interest of the military-industrial-media-academic complex, as I call it, that earns a hell of a lot of

money on people's suffering, and millions of people who, at this moment while we speak, are living in fear and despair because of what they see in the media is going to happen. None of what we see at this moment was necessary. It's all made up by elites who have an interest in these kinds of things happening or the threat of the Cold War. And even if we avoid a big war now, and I hope, I don't pray to anything, but I hope very much that we do, thanks to some people's wisdom, and it's going to be very cold in Europe in the future after this.

Look at the demonization that the West has done again against Russia, and to a certain extent, of Ukraine. This is not psychologically something that will be repaired in two weeks.

Michelle Rasmussen: Yeah, and also, as you mentioned at the beginning, it has also something to do with the unwillingness in part of certain of the Western elites to accept that we do not have an Anglo-American unipolar world, but that there are other countries that need to be listened to and respected.

Jan Oberg: Yeah, and you might add, what the West gets out of this is that Russia and China will get closer and closer. You are already seeing the common declaration. We will have friendship eternally. And that's between two countries who up to the sixties at some point were very strong enemies. And the same will go with Iran, and there would be other countries like Serbia which are turning away from the West. We're going to sit and be isolating ourselves because, one, we cannot bully the world anymore, as we could before in the West. And secondly, nobody wants to be bullied anymore. We have to live in a world in which there are different systems. This Christian missionary idea that everybody must become like us. We opened up to China because then we hope they would become liberal democracies with many parties, and the parliament is awfully naïve. And time is over for that kind of thinking.

Michelle Rasmussen: I want to go into the other two subjects. Firstly, the question of the negotiations between Denmark and

the United States in the context of the political, military and media statements of recent years alleging that Russia has aggressive intentions against Europe and the U.S. the Danish Social Democratic government announced on February 10th that a year ago, the U.S. requested negotiations on a Defense Cooperation Agreement, and that Denmark was now ready to start these negotiations. The government announced that it could mean permanent stationing of U.S. troops and armaments on Danish soil. And if so, this would be against the decades-long policy of the Danish government not to allow foreign troops or armaments permanently stationed in Denmark. And you wrote an article two days later criticizing these negotiations. Why are you against this?

Jan Oberg: I'm against it because it's a break of 70 years of sensible policies. We do not accept foreign weapons and we do not accept foreign troops, and we do not accept nuclear weapons stationed on Danish soil. I sat, for ten years, all throughout the 1980s, in the Danish Governments Commission for Security and Disarmament as an expert. Nobody in the 80s would have mentioned anything like this. I guess the whole thing is something that had begun to go mad around 20 years ago, when Denmark engaged and became a bomber nation for the first time in Yugoslavia. And then Afghanistan and Iraq, and it means that you cannot say no. This is an offer you can't refuse. You can't refuse it, among other things, it's my interpretation, because you remember the story where President Trump suggested that he or the U.S. could buy Greenland, and the prime minister Mette Frederiksen said, 'Well, that is not something to be discussed. The question is absurd,' after which he got very angry. He got personally very angry, and he said, 'It's not a matter of speaking to me. You're speaking to the United States of America.' And I think this offer to begin negotiations must have come relatively shortly after that, as 'This offer is not something you should call absurd once again.' I've no evidence for that. But if these negotiations started more than a year ago, we are back in the Trump

administration.

And secondly, what kind of democracy is that? We do not know what that letter in which the Americans asked to have negotiations about this, when it was written and what the content of it was. But what we hear is that a little more than a year ago, we began some negotiations about this whole thing, that is behind the back of the parliament, and behind the back of the people, and then is presented more or less as a fait accompli. There will be an agreement. The question is only nitty-gritty, what will be in it.

In terms of substance, there is no doubt that any place where there would be American facilities based in sites, so whenever you'd call it, weapon stored will be the first targets in a war, seen as such in a war, under the best circumstances, seen by Russia. Russia's first targets will be to eliminate the Americans everywhere they can in Europe, because those are the strongest and most dangerous forces.

Secondly, it is not true that there is a no to nuclear weapons in other senses than Denmark will keep up the principle that we will not have them stationed permanently. But with such an agreement where the Air Force, Navy and soldiers, military, shall more frequently work with, come in to visit, etc., there's no doubt that there will be more nuclear weapons coming into, for instance, on American vessels than before, because the cooperation would be closer and closer.

Jan Oberg: And there the only thing the Danish government will do is, since they know that the "neither confirm nor deny policy" of the U.S., they would not even ask the question. If they are asked by journalists, they would say, "Well, we take for granted that the Americans honor or understand and respect that we will not have nuclear weapons on Danish territory, sea territory, or whatever. Now the Americans are violating that in Japan even. So, this is this is nonsense. There would be more nuclear weapons. I'm not saying they would go off or

anything like that. I'm just saying there would be more undermining of Danish principles.

And then the whole thing, of course, has to do with the fact that Denmark is placing itself – and that was something the present government under Mette Frederiksen's leadership did before this was made public – is to put 110 percent of your eggs in the U.S. basket. This is the most foolish thing you can do, given the world change. The best thing a small country can do is to uphold international law and the UN. Denmark doesn't. It speaks like the U.S. for an international rules-based order, which is the opposite of, or very far away from the international law.

And secondly, in a world where you are going to want multipolarity, a stronger Asia, stronger Africa, another Russia from the one we have known the last 30 years, etc., and a United States that is, on all indicators except the military, declining and will fall as the world leader. This is, in my view, be careful with my words, the most foolish thing you can do at the moment, if you are a leader of Denmark, or if you leading the Danish security politics. You should be open – I wrote an article about that in a small Danish book some six or seven years ago, and said "Walk on two legs." Remain friendly with the United States and NATO, and all that, but develop your other leg, so you can walk on two legs in the next 20, 30, 40 years. But there's nobody that thinks so long term in the Ministry of Foreign Affairs, and there's nobody who thinks independently anymore in research institutes or ministries. It's basically adapting to everything we think, or are told by Washington we should do. And that's not foreign policy to me. There's nothing to do with it.

Jan Oberg: A good foreign policy is one where you have a good capacity to analyze the world, do scenarios, discuss which way to go, pros and contras, and different types of futures, and then make this decision in your parliament based on a public

discussion. That was what we did early, 60s, 70s and 80s. And then also when you become a bomber nation, when you become a militaristic one, when active foreign policy means nothing but militarily active, then, of course, you are getting closer and closer and closer down into the into the darkness of the hole, where suddenly you fall so deeply you cannot see the daylight, where the hole is. I think it's very sad. I find it tragic. I find it very dangerous. I find that Denmark will be a much less free country in the future by doing these kinds of things. And, don't look at the basis of this agreement as an isolated thing. It comes with all the things we've done, all the wars Denmark has participated in. Sorry, I said we, I don't feel Danish anymore, so I should say Denmark or the Danes. And finally, I have a problem with democratically elected leaders who seem to be more loyal to a foreign government, than with their own people's needs.

China and Xinjiang

Michelle Rasmussen: The last question is that, you just mentioned the lack of independence of analysis, and there's not only an enemy image being painted against Russia, but also against China, with allegations of central government genocide against the Muslim Uyghur minority in Xinjiang province as a major point of contention. And on March 8th, 2021, the Newlines Institute for Strategy and Policy in Washington published a report The Uyghur Genocide, an examination of China's breaches of the 1948 Genocide Convention in cooperation with the Raoul Wallenberg Center for Human Rights in Montreal, and the next month, April 27, last year, you and two others issued a report which criticized this report. What is the basis of your criticism and what do you think should be done to lessen tension with China?

And also as a wrap-up question in the end, if you wanted to say anything else about what has to be done to make a change from looking at Russia and China as the autocratic enemies of the West, and to, instead, shift to a world in which there is

cooperation between the major powers, which would give us the possibility of concentrating on such great task as economic development of the poorer parts of the world?

Jan Oberg: Well, of course, that's something we could speak another hour about, but what we did in our tiny think tank here, which, by the way, is totally independent and people-financed and all volunteer. That's why we can say and do what we think should be said and done and not politically in anybody's hands or pockets, is that those reports, including the Newlines Institute's report, does not hold water, would not pass as a paper for a master's degree in social science or political science. We say that if you look into not only that report, but several other reports and researchers who were contributing to this genocide discussion, if you look into their work, they are very often related to the military-industrial-media-academic complex. And they are paid for, have formerly had positions somewhere else in that system, or are known for having hawkish views on China, Russia and everybody else outside the western sphere.

So when we began to look into this, we also began to see a trend. And that's why we published shortly after a 150 page report about the new Cold War on China, and Xinjiang is part of a much larger orchestrated – and I'm not a conspiracy theorist. It's all documented, in contrast to media and other research reports. It's documented. You can see where we get our knowledge from, and on which basis we draw conclusions.

Whereas now, significantly, for Western scholarship and media, they don't deal with, are not interested in sources. I'll come back to that. It's part of a much larger, only tell negative stories about China. Don't be interested in China's new social model. Don't be interested in how they, in 30 to 40 years did what nobody else in humankind has ever done. Uplifting hundreds of millions of people out of poverty and creating a society that I can see the difference from, because I visited China in 1983, and I know what it looked like back then when

they had just opened up, so to speak.

And what we are saying is not that we know what happened and happens in Xinjiang, because we've not been there and we are not a human rights organization. We are conflict resolution and peace proposal making policy think tank. But what we do say is, if you cannot come up with better arguments and more decent documentation, then probably you are not honest. If there's nothing more you can show us to prove that there's a genocide going on at Xinjiang, you should perhaps do your homework before you make these assertions and accusations.

That's what we are saying, and we are also saying that it is peculiar that the last thing Mike Pompeo, Trump's secretary of state, did in his office, I think on the 19th of January last year, was to say I hereby declare that Xinjiang is a genocide, and the State Department has still not published as much as one A4 page with the documentation.

So, I feel sad on a completely different level, and that is, Western scholarship is disappearing in this field. And those who may really have different views, analyses and question what we hear or uphold a plurality of viewpoints and interpretations of the world, we're not listened to. I mean, I'm listening to elsewhere, but I'm not listened to in Western media, although I have forty five years of experience in these things and I've traveled quite a lot and worked in quite a lot of conflict and war zones. I can live with that, but I think it's a pity for the Western world that we are now so far down the drain, that good scholarship is not what politics built on anymore. If it, I think it was at a point in time.

So what is also striking to me is, very quickly, the uniformity of the press. They have all written the day that the Newsline report that you referred to, was published, it was all over the place, including front pages of the leading Western newspapers, including the Danish Broadcasting's website, etc., all saying the same thing, quoting the same

bits of parts from it.

The uniformity of this is just mind boggling. How come that nobody said, "Hey, what is this Newlines Institute, by the way, that nobody had heard about before? Who are these people behind it? Who are the authors?" Anybody can sit on their chair and do quite a lot of research, which was impossible to do 20 years ago. If you are curious, if you are asked to be curious, if you are permitted to be curious, and do research in the media, in the editorial office where you are sitting, then you would find out lots of this here is B.S. Sorry to say so, intellectually, it's B.S.

And so I made a little pastime, I wrote a very diplomatic letter to people at CNN, BBC, Reuters, etc. Danish and Norwegian, and Swedish media, those who write this opinion journalism about Xinjiang, and a couple of other things, and I sent the all our report, which is online, so it's just a link, and I said kindly read this one, and I look forward to hearing from you. I've done this in about 50 or 60 cases, individually dug up their email addresses, et cetera. There is not one who has responded with anything. The strategy when you lie, or when you deceive, or when you have a political man, is don't go into any dialogue with somebody who knows more or it's critical of what you do.

That's very sad. Our TFF Pressinfo goes to 20 people in BBC. They know everything we write about Ukraine, about China, about Xinjiang, et cetera. Not one has ever called.

These are the kinds of things that make me scared as an intellectual. One thing is what happens out in the world. That's bad enough. But when I begin to find out how this is going on, how it is manipulated internally in editorial offices, close to foreign ministries, etc. or defense ministries is then I say, we are approaching the Pravda moment. The Pravda moment is not the present Pravda [newspaper], but the Pravda that went down with the Soviet

Union. When I visited Russia, the Soviet Union at a time for conferences, et cetera, and I found out that very few people believed anything they saw in the media. Now, to me, it's a question of whether the Western media, so-called free media want to save themselves or they want to become totally irrelevant, because at some point, as someone once said, you cannot lie all the time to all of the people, you may get away with lying to some, to some people, for some of the time.

Michelle Rasmussen: President Lincoln

Jan Oberg: Yeah. So the long story short is this is not good. This deceives people. And of course, some people, at some point, people will be very upset about that. They have been lied to. And also don't make this reference anymore to free and state media. Viewers may like to hear that may not like it, but should know it, the US has just passed a law – They have three laws against China – How to intervene in all kinds of Chinese things, such as, for instance, trying to influence who will become the successor to Dalai Lama, and things like that. They are not finished at all about how to influence Taiwan, and all that, things they have nothing to do with, and which they decided between Nixon and Zhou Enlai that America accepted the One-China policy and would not mix themselves into Taiwanese issues. But that is another broken promise. These media are state media in the U.S. If you take Radio Free Europe and Radio Free Asia, they are those, particularly the latter, who have disseminated most of these Xinjiang genocide stories, which then bounce back to BBC, etc. These are state media. As an agency for that in in Washington, it's financed by millions of dollars, of course, and it has the mandate to make American foreign policy more understood, and promote U.S. foreign policy goals and views. Anybody can go to a website and see this. Again, I'm back to this, everybody can do what I've done. And that law that has just been passed says the U.S. sets aside 15 hundred million dollars, that's one point five billion dollars in the next five years, to support

education, training courses, whatever, for media people to write negative stories about China, particularly the Belt and Road Initiative. Now I look forward to Politiken [Danish newspaper] or Dagens Nyheter [Swedish newspaper] or whatever newspapers in the allied countries who would say, "This comes from a state U.S. media" when it does.

And so, my my view is there is a reason for calling it the military-industrial-media-academic complex, because it's one cluster of elites who are now running the deception, but also the wars that are built on deception. And that is very sad where, instead, we should cooperate. I would not even say we should morally cooperate. I would say we have no choice on this Earth but to cooperate, because if we have a new Cold War between China and the West, we cannot solve humanity's problems, whether it's the climate issue, environmental issues, it's poverty, it's justice, income differences or cleavages, or modern technological problems or whatever. You take all these things, they are, by definition, global. And if we have one former empire, soon former empire, that does nothing but disseminate negative energy, criticize, demonize, running cold wars, basically isolating itself and going down.

We lack America to do good things. I've never been anti-American, I want to say that very clearly. I've never, ever been anti-American. I'm anti empire and militarism. And we need the United States, with its creativity, with its possibilities, with what it already has given the world, to also contribute constructively to a better world, together with the Russians, together with Europe, together with Africa, together with everybody else, and China, and stop this idea that we can only work with those who are like us, because if that's what you want to do, you will have fewer and fewer to work with.

The world is going towards diversity. And we have other cultures coming up who have other ways of doing things, and we may like it or not. But the beauty of conflict resolution and

peace is to do it with those who are different from you. It is not to make peace with those who already love, or are already completely identical with. This whole thing is, unfortunately, a conflict and peace illiteracy that has now completely overtaken the western world. Whereas I see people thinking about peace. I hear people mentioning the word peace. I do not hear Western politicians or media anymore mention the word peace. And when that word is not, and the discussion and the discourse has disappeared about peace, we are very far out.

Combine that with lack of intellectualism and an analytical capacity, and you will end up in militarism and war. You cannot forget these things, and then avoid a war. So in my view, there are other reasons than Russia, if you will, that we're in a dangerous situation, and that the danger has to do with the West operating, itself, at the moment. Nobody in the world is threatening the United States or the West. If it goes down, it's all of its own making. And I think that's an important thing to say in these days when we always blame somebody else for our problems. That is not the truth.

Michelle Rasmussen: Thank you so much, Jan.

At skrive et nyt kapitel i menneskehedens historie

Den 17. februar (EIRNS) – “Hvorfor Ukraine? Hvorfor nu?”

Skønt det, der var blevet bekendtgjort som dagen for Ruslands invasion af Ukraine, er kommet og gået, og mens Rusland mobiliserer for at flytte tropper fra sine vestlige grænseregioner og Hviderusland tilbage til deres baser, er den enorme trussel om militær konflikt ikke aftaget. Der lyder

fortsat skingre råb fra USA, Storbritannien, NATO og de etablerede medier. Og truslen kan ikke løses ved tiltag på selve den "ukrainske" arena.

Den strategiske krise, der manifesterer sig i det østlige Ukraine, har ikke sin oprindelse i denne region og kan ikke forstås som en hændelse. Den er det lokale udbrud af en uforløst spænding, der er indeholdt i konflikten mellem de fysisk-økonomiske forudsætninger for en voksende og velfungerende menneskehed og det døende, unipolære angloamerikanske geopolitiske system, som ikke tolererer nogen rivaler til sit herredømme.

Selve dette oligarkiske systems eksistens, er truet af Kinas fremgang og Ruslands uafhængighed. Det er truslen mod denne oligarkiske identitet, der er drivkraften bag de konflikter, der i øjeblikket udspiller sig i Ukraine og Taiwan. Det er de bankerotte, hyperinflationære økonomier i det transatlantiske område, som kræver mere end uendelige redningspakker for at bevare deres position. Og det er denne elites anti-menneskelige natur, der kommer til udtryk i den nulvækstfascisme, som skal gennemtvinges i form af "grønne" forordninger.

Men den fælles aftale af 4. februar mellem Rusland og Kina udtrykker på det skarpeste, at det anglo-amerikanske finansielle nulvækst-imperium er fortid: "I dag gennemgår verden betydningsfulde omvæltninger, og menneskeheden er på vej ind i en ny æra med rivende udvikling og dybtgående transformationer... Der er opstået en tendens til en omfordeling af magten i verden, og det internationale samfund viser en stigende efterspørgsel efter lederskab, der tilstræber en fredelig og gradvis udvikling."

Det såkaldte Vestens "regelbaserede orden", vil blive fremtidens "international lovbasere orden". Det er slut med at bruge "demokrati" og "menneskerettigheder" som påskud for at blande sig i andre nationers anliggender. Sikkerhed

skal antage en global, inkluderende karakter. NATO har overlevet ethvert nyttigt formål, som det havde engang, og det er på tide at "i fællesskab opbygge internationale forbindelser af en ny karakter". Denne relation mellem Rusland og Kina "har ingen begrænsninger", og "der er ingen 'forbudte' samarbejdsområder".

Truslen om krig, en atomkrig, der kan afslutte civilisationen, kan kun overvindes ved globalt at indføre et nyt paradigme for internationale relationer og med en medmenneskelig selvforståelse. De bankerotte anglo-amerikanske eliter, kan ikke længere få lov til at pålægge hele jorden deres dagsorden. Verden – herunder helt klart USA selv! – må frigøres fra menneskehedens dårlighed, for at tage de smukke og inspirerende udfordringer op med at mestre fusionsenergi, at afskaffe fattigdommen på verdensplan inden for et årti, at udvide vores evner i rummet og at revolutionere jordens infrastrukturplatforme.

Faren og løftet i dette øjeblik, hvor paradigmer brydes, er emnet for Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat på dommedagsuret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Udvalgt billede: Cottonbro, Pexels

**Et skridt tilbage fra
afgrundens rand; men der kan**

ikke opnås varig fred uden en ny international sikkerhedsarkitektur

Den 16. februar (EIRNS) – I den ugentlige webcast i dag erklærede Helga Zepp-LaRouche, at verden tog et lille skridt tilbage fra afgrundens rand, da den britisk proklamerede deadline for en formodet russisk invasion af Ukraine i dag forløb uden hændelser. I stedet ser diplomatiet ud til at få en smule fodfæste, med den franske præsident Emmanuel Macrons og den tyske kansler Olaf Scholz' besøg i Moskva og Kiev i forlængelse af hinanden, samtidig med et voksende kor af amerikanske røster, der kræver strategisk fornuft fra den amerikanske regering.

“Dette er et vigtigt skridt,” kommenterede Zepp-LaRouche, “men der skal indlysende nok ske meget mere.” Hun bemærkede, at der er ved at blive opbygget et miljø “for at fremtvinge en diskussion om Putins krav til USA og NATO om at få sikkerhedsgarantier for, at NATO ikke vil udvide sig yderligere mod øst, og at der ikke vil blive installeret offensive våbensystemer langs den russiske grænse.”

“Jeg håber, at diplomatiet igen kan spille en større rolle,” fortsatte Zepp-LaRouche, herunder den idé, der har cirkuleret om, at der skal organiseres en ny “Helsinki 2-aftale” mellem supermagterne. “Men jeg tror, at end ikke Helsinki 2 er tilstrækkelig, for vi har brug for en ny international sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands sikkerhedsinteresser.”

Det, der er brug for, er “en global ny sikkerhedsarkitektur, som vil betyde geopolitikkens afslutning. Det er det nødvendige skridt, som menneskeheden må tage, hvis man for stedse ønsker, at komme ud af dilemmaet om en potentiel

verdenskrig.”

Blot at appellere til fred er gavnligt, fortsatte hun, men “det er helt utilstrækkeligt , fordi det ikke tager højde for, hvor krigsfaren kommer fra. Selvfølgelig kommer krigsfaren fra det militærindustrielle kompleks, som har brug for deres krige for at holde maskineriet i gang. Men man kan ikke adskille det militær-industrielle kompleks’ interesser fra Wall Street, City of London, Silicon Valley osv. Faktum er, at det neoliberale finanssystem er ved at sprænges, og krigsfaren kommer af dette, fordi der er nogle mennesker i disse kredse, som foretrækker at risikere en tredje verdenskrig, frem for at tillade, at en multipolær verden udvikles. Især nu, hvor Kina og Rusland indgår i et fornyet strategisk partnerskab, hvilket er et helt særligt nyt aspekt i situationen. Krigsfaren kommer af, at disse neoliberale kredse er ved at opleve deres Waterloo.”

Zepp-LaRouche konkluderede: “Dette er den krudttønde, som vi sidder på... Der findes ingen løsning inden for dette system. Dette system er kuldsejlet, og den eneste løsning ville være at gøre præcis det, som Lyndon LaRouche har foreslået i mange år, nemlig at gennemføre en fuldstændig reorganisering af det konkursramte system, en global Glass-Steagall-bankopdeling, og derefter gå over til et Hamiltonisk banksystem og etablere et Nyt Bretton Woods-system, som giver mulighed for langsigtet kredit med lav rente til gavn for udviklingen af især udviklingssektoren. Det kan gøres meget nemt i samarbejde med Bælte og Vej – Initiativet. Så en løsning er umiddelbart mulig.”

Tilmeld dig venligst Schiller Instituttets internationale konference den 19. februar, “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur !”

<https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/100-sekunder-til-midnat-paa-dommedags-uret-vi-har-brug-for-en-ny-sikkerhedsarkitektur-en-atomkrig-kan-ikke-vindes-og-maa->

aldrig-udkaempes-schiller-instituttets-internationale-online-konferen/

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Helga Zepp-LaRouche webcast: Den historiske sandhed kommer frem, den transatlantiske krigspropagandamaskine får et slag

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 16. februar 2022

Selv om den strategiske situation omkring Rusland og NATO fortsat er yderst farlig, udtalte Helga Zepp-LaRouche i dag, at der er sket en ændring. Det lykkedes Putin at fremprovokere en diskussion om Ruslands sikkerhedsbekymringer, idet han effektivt argumenterede for, at en nation eller blok af nationer ikke må forbedre dens sikkerhed på bekostning af andre. Hun bemærkede fremadrettet bevægelse ved mødet mellem den tyske kansler Scholz og præsident Putin, selv om de transatlantiske krigshøge bliver ved med at insistere på, at Rusland kan invadere Ukraine "når som helst".

Idet LaRouche orienterede om en meddelelse fra den ukrainske statskvinde Natalia Vitrenko, sagde hun, at situationen i

Ukraine fortsat er meget kompliceret, men at muligheden for en Minsk-2-aftale, som en del af en bredere Helsinki 2.0-diskussion kan muliggøre en ændring, hvor Ukraine bliver en bro mellem øst og vest i stedet for en krigszone.

Det er bemærkelsesværdigt, at deltagerne i drøftelserne i slutningen af Den kolde Krig, den tidligere franske udenrigsminister Roland Dumas og den tidligere amerikanske ambassadør i Rusland Jack Matlock, offentligt har grebet ind for at "sætte tingene på plads" med hensyn til krisens oprindelse, dvs. det brudte løfte fra Vesten om, at der ikke vil ske nogen udvidelse af NATO mod øst, hvilket afslører den historiske sandhed i modsætning til de løgnagtige fortællinger, der kommer fra den transatlantiske side.

Hun opfordrede alle seere til at mobilisere så mange mennesker som muligt til at se Schiller Instituttets konference denne lørdag den 19. februar, så det bliver klart, at der er et alternativ til det økonomiske sammenbrud, der ligger bag krigskampagnen, og det er det unikke sæt af løsninger, som Lyndon LaRouche har frembragt.

Schiller Instituttets konference på lørdag: "100 sekunder til midnat"

Den 15. februar (EIRNS) – Mens der vil ske flere skift i det internationale politiske terræn i de næste 72 timer, vil lørdagens konference i Schiller Instituttet, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" inddrage disse momentane skift af det taktiske landskab. Som grundlæggeren af {Executive

Intelligence Review}, Lyndon LaRouche, engang i en anden, men sammenlignelig situation bemærkede: "Verden er gået ind i en overgangsperiode, hvor gamle metoder med hensyn til vurdering og orientering er ubrugelige, og endog modstridende, for den konkrete vurdering af de fleste af de nye fænomener i den strategiske og nationalt-taktiske udvikling. Af denne grund er meget få personer i verden ... intellektuelt oplært til at forstå de processer, som vil være afgørende for udfaldet af nogle af de nærmeste uger og måneder, der ligger umiddelbart foran os."

Der vil uden tvivl dukke modstridende historier op i de kommende timer og dage – forudsat at der {er} kommende timer og dage – om, hvad der sker eller vil ske i de forskellige forhandlinger, der involverer Tyskland, Frankrig, Ukraine, USA og Rusland. {EIR} vil forsøge, ikke blot at "formidle nyhederne", men snarere at gribe ind i den aktuelle historie og fremme den, ved hjælp af en metode til statskunst baseret på LaRouches fire love for fysisk økonomi, som undertiden kort og godt kaldes " modsætningernes sammenfald ". Denne metode til politisk beslutningstagning, som LaRouche og Helga Zepp-LaRouche forfægter, ses i strategiske løsningsforslag som "Operation Ibn Sina", der for nylig blev præsenteret i det netop udsendte fælles forum mellem Schiller Instituttet og Russian International Affairs Council (RIAC), "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". <https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/faelles-video-konference-raadet-for-internationale-anliggender-i-rusland-og-schiller-instituttet-torsdag-den-10-februar-kl-14/>

Metoden indebærer, at man tager udgangspunkt i verdens behov som helhed – fødevarer, rent vand, sanitet, boliger, sundhedspleje og uddannelse – og udtænker nationale politikker og praksis, der resulterer i en vellykket skabelse af en teknologisk avanceret global platform, som kommer flest mulige verdensborgere til gode, hvilket øger planetens potentielle relative befolkningstæthed.

Krig, især forebyggende krig, der blev fordømt ved Nürnberg-processerne som en forbrydelse mod menneskeheden, er i modstrid med menneskeheden og dens efterkommeres generelle velfærd. Uanset oprindelsen, bør den rovdyragtige opfattelse, at "det grundlæggende organisationsprincip i samfundet er krig", ikke på noget tidspunkt få lov til at blive "organisationsprincippet" for USA's udenrigspolitik. Et britisk domineret USA, en uacceptabel omstændighed, som eftertrykkeligt har været fremherskende siden Sovjetunionens sammenbrud i 1991, må erstattes af et borgerskab, der genetablerer denne nations sande identitet, ved at tilstræbe et samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer, baseret på Den amerikanske Frihedskrigs oprindelige regeringsdokumenter, herunder Hamiltons Fire betænknings om Økonomi, som Lyndon LaRouche har fremført i sit forslag om de Fire Love.

Den tidligere franske minister Roland Dumas, som var en central figur i forhandlingerne mellem NATO og Sovjetunionen efter 1989, har i sit seneste Les Crises-interview, som kan ses på Youtube, ikke efterladt nogen tvivl om, at han, James Baker og andre vestlige repræsentanter faktisk havde lovet Rusland, at NATO ikke ville udvides mod øst:

"I realiteten indså vi – Gorbatsjov, præsident Mitterrand og jeg selv, på det tidspunkt – at der ikke var nogen fredsaftale, der kunne afslutte krigen med Tyskland, og at det derfor var nødvendigt at gøre en ende på denne ustabile situation. Det er grunden til, at vi sammen med min ven Hans-Dietrich Genscher, den tyske udenrigsminister, udarbejdede en plan for at indlede forhandlinger om alle de mangler der var, eftersom der ikke var indgået nogen fredstraktat.... Vi havde møder i London, møder i Paris og til sidst i Moskva for at få den sidste del af den globale aftale på plads i nærværelse af Gorbatsjov...." Hvad angår den senere diskussion om disponeringen af NATO-styrkerne efter en tilbagetrækning af Warszawa-pagten fra Centraleuropa, berettede Dumas: "Udenrigsministeren

(Shevernadze) tog ordet og sagde: "Vi, den russiske delegation, ønsker at vide, hvad der vil ske med NATO's oprustning som en del af nedrustningen." Dumas sagde, at den russiske delegation fremsatte to krav. For det første, at monumenterne for de sovjetiske soldater, der kæmpede mod fascismen under Anden Verdenskrig, skal bevares og respekteres. "For det andet, at tropper fra både Warszawa-pagten og NATO forpligter sig til, at der ikke vil ske bevægelse af NATO-tropper ind i de områder af Warszawa-pagten, der var ved at blive afvæbnet... Gorbatsjov talte, Sjevardnadze talte, jeg talte. Og jeg fremsatte idéen om, at [NATO's militære] styrker ikke må bevæge sig ind i tidligere militariserede områder." Dumas erklærede, at amerikanerne og tyskerne var enige i dette. "Før [den tyske udenrigsminister] Genscher døde, spurgte jeg ham, om han huskede denne diskussion. Han svarede; 'perfekt'."

På topmødet på Malta den 3. december 1989, mindre end en måned efter Berlinmurens fald, havde Bush og Gorbatsjov "erklæret Den kolde Krigs ophør". Der skulle ikke ske nogen udvidelse mod øst. Altså, NATO blev udvidet fra 15 nationer i 1989 til 30 nationer, og i strid med dette tidligere løfte forsøger at gøre Ukraine til nr. 31, klar ved den russiske grænse, hvor muligheden for en strategisk fejlvurdering, der fører til total krig, er større end på noget tidspunkt siden – og måske inklusive – Cuba-krisen i 1962.

Formålet med tidsskriftet {Executive Intelligence Review} og den særlige metode, som LaRouche skabte, for at oplyse om den vurderende proces for indsamling af efterretninger, som han ønskede af sine medarbejdere, er at tilskynde til at alle "selvindlysende" antagelser, der styrer borgerens "daglige" tænkning, fjernes og erstattes af en metode til at formulere den nødvendige politik, programmer og samarbejde for at sikre alles varige overlevelse og velstand. Dette er essensen af en fornuftig økonomisk politik, og derfor også en fornuftig sikkerhedspolitik. At diskutere denne metode og foreslå en

sådan ny sikkerhedsarkitektur er formålet med lørdagens konference, som alle tilhængere af sandheden bør deltage i.

Indsat billede: Khwanchai Phantong, Pexels

Kunne Biden udløse et værre helvede for Ukraine, end han gjorde i Afghanistan

Den 14. februar (EIRNS) – Biden-regeringen, der fejlvurderede de reelle forhold i Afghanistan efter 20 års NATO-krig i landet, foretog en forhastet tilbagetrækning, og gik derefter i gang med at beslaglægge alle landets kontanter og straffe befolkningen med manglende fødevarer, lægehjælp og husly i vinterens mulm og mørke. Man meddelte ikke engang USA's NATO-*"allierede"*, hvad man var i gang med. Det efterlader et ødelagt land.

Kan Bidens Hvide Hus nu få tilladelse til at forårsage en endnu værre katastrofe i Europa – endog en atomkatastrofe – i en konflikt, *"Ukraine-krisen"*, som kan udløse en krig, der kan ødelægge selve menneskeheden? Biden-regeringens voksende vrede og aggressive bluff over for Rusland i forbindelse med Ukraine har bragt os tættere på en atomkrig, end vi nogensinde har været siden oktober 1962, hvor hele verden blev skræmt af Cuba-krisen.

En mulighed er, at Biden og hans skumle nationale sikkerhedsteam leder efter en sejr at sælge i hjemlandet ved at fortælle os, at Rusland vil invadere Ukraine i næste uge, i morgen, når som helst ... og så, når Rusland ikke invaderer, forklare os at Bidens trussel om en knusende økonomisk

afstraffelse stoppede Putin. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov erklærede i går på Twitter, at dette var det "udspekulerede skuespil". Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva Jack Matlock fremførte ideen i en klumme i dag, hvor han skrev på vegne af American Committee for U.S.-Russia Accord. Formand for Repræsentanternes Hus, Nancy, Pelosi antydede det på sin egen måde i søndagens "ABC This Week": "Hvis vi ikke truede med sanktioner og den slags, ville Putin med garanti invadere... Så hvis Rusland ikke invaderer, er det ikke fordi, han aldrig havde til hensigt at gøre det. Det er bare fordi, at sanktionerne virkede." [https://abcnews.go.com/Politics/week-transcript-13-22-speaker-nancy-pelosi-sen/story?id=82849151]

Men vi kan ikke forlade os på håbet om, at dette er politisk fup. Bidens Hvide Hus straffer Afghanistan på inkompetent vis, dog med hævngherrighed. Man ønsker at straffe Rusland og ødelægge dets økonomi. Højtstående embedsmænd i Det Hvide Hus udtrykte det på et baggrunds-pressemøde den 25. januar: Målet er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ganske hårdt... underminere Putins ambitioner om at udøve indflydelse på verdensscenen". Embedsmændene svor: "Vi taler om at nægte Rusland såkaldte "downstream-produkter", der er afgørende for landets egne ambitioner, om at udvikle højteknologiske kapaciteter inden for rumfart og forsvar, lasere og sensorer, det maritime, AI, robotteknologi, kvanteteknologi osv... Og så, mens vi opbygger denne indsats med vores allierede og partnere, er vi villige til at samarbejde med ethvert land for at nægte Rusland materialer, som det har brug for til at udvide sin økonomi." [https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2022/01/25/background-press-call-by-senior-administration-officials-on-russia-ukraine-economic-deterrence-measures/]

Med dette formål vover Bidens hold – som havde "alt under kontrol" i Afghanistan – at udfordre den russiske præsident Putin til at gå i krig. Det presser Ukraines præsident

Zelinsky så hårdt, at han føler sig tvunget til at tilbagegive enhver prognose for en russisk invasion, som London og Washington kommer med.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sin vidt udbredte analyse fra den 6. februar: "Vi er 100 sekunder før midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur". (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/100-seconds-to-midnight-on-the-nuclear-war-clock-we-need-a-new-security-architecture/>) To europæiske bankfolk opfordrede Frankrig til at blokere Ukraines optagelse i NATO og omgående forlade NATO's strategiske kommando, med det formål at stoppe marchen mod krig. Den tyske kansler Olaf Scholz tog til Ukraine i dag for at sige: "Spørgsmålet om [Ukraines] medlemskab af alliancen [NATO] er ikke på dagsordenen," så Rusland bør holde op med at bekymre sig om det. Men de NATO-våben, som USA hælder ind i og omkring Ukraine, er uden fortilfælde: Ukraines forsvarsminister indrømmer, at landet nu har langt flere anti-tankmissiler end russiske kampvognsmål.

Vi er alle nødt til at mobilisere os selv, ikke til at "se på og vente", som de fleste blev skræmt til at gøre i oktober 1962. Der er ingen John F. Kennedy her til at løse dette. Løsningen er at tilskynde til flere pauser, frem mod forhandlingerne og at angribe årsagen, nemlig truslen om et hyperinflationært sammenbrud, som Biden-administrationen og centralbanken, Federal Reserve, har udrettet så meget for at påføre sig selv og os. Vores næste D-dag er lørdag den 19. februar, Schiller Instituttets heldagskonference, med budskabet i Helga Zepp-LaRouches artikel fra den 6. februar: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, en arkitektur baseret på økonomisk genopretning og udvikling. For at tilmelde dig konferencen og organisere andre:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pexels

Kampagnen mod krig er i gang ... men det haster med afgørende gennembrud

Den 13. februar (EIRNS) – Spørgsmålet om hvad der vil ske næste gang, og hvornår, i NATO-blokkens opdigtede konfrontation mod Rusland i Europa, svæver fortsat i luften og er meget farligt. Flere forstandige, modsatte kræfter tager bladet fra munden, men et afgørende gennembrud haster.

I weekenden fortsatte de amerikanske talsmænd deres påstande om russisk aggression og deres falske anklage om, at Rusland vil angribe Ukraine, i erklæringer fra udenrigsminister Antony Blinken, der talte fra Hawaii; fra den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, og fra Pentagon-talsmand John Kirby. De var militært set vage med hensyn til hvornår og hvordan. Sullivan sagde i morges på CNN om tidsrammen for et russisk angreb, at vi er "i vinduet", og at det kan ske "når som helst nu" eller måske "efter de olympiske lege", som slutter den 20. februar. Sullivan sagde, at Rusland kan forventes at iscenesætte en hændelse under falsk flag, fordi det bl.a. af den grund netop er "i overensstemmelse med den russiske drejebog" at gøre den slags. Der er ikke behov for beviser.

I en vurdering af situationen sagde Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, i dag, at "uklarheden omkring potentielle falske flag vil bestå, indtil nogen gennemskuer dette... Vi har brug for et afgørende gennembrud."

Forhenværende kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI) udtalte sig kraftfuldt i weekenden, og afslørede dem der står bag den

vanvittige krigskampagne mod Rusland. Hun tweetede et 4-minutters indslag fra sin optræden på Fox News lørdag aften, med et tweet der forklarer, hvordan "Biden meget let kan forhindre en krig med Rusland ved at garantere, at Ukraine ikke bliver medlem af NATO". På tv hævdede hun, at "Biden og militære ledere faktisk ønsker, at Rusland invaderer Ukraine. Hvorfor skulle de gøre det? Det giver Biden en undskyldning for at indføre vidtgående sanktioner... og det cementerer den kolde krigs relevans... Det er det militærindustrielle kompleks, der nyder godt af dette; de kontrollerer tydeligvis Bidens regering; krigsmagere på begge sider i Washington, der har opildnet til disse spændinger."

Der er også en voksende, fremtrædende mobilisering af krigsmodstandere i USA.

Udover NATO's fokus på konfrontationen om Ukraine, er den globale NATO-mobilisering i Indo-Stillehavsområdet i fuld gang. Efter QUAD-ministtermødet i Australien i sidste uge udsendte Det Hvide Hus et 19-siders dokument med titlen "Indo-Pacific Strategy of the United States". Blinken tilsluttede sig synspunktet om verdensherredømme i går, da han talte fra Honolulu, hvor han mødtes med Japans og Sydkoreas udenrigsministre. Blinken sagde, at "på det møde som vi tre havde, drøftede vi den trussel som Ruslands aggression udgør – ikke kun for Ukraine, men for hele den internationale regelbaserede orden, som har dannet grundlag for årtiers fælles sikkerhed og velstand for vores folk her i denne region og, tillige, i hele verden." (<https://www.state.gov/secretary-antony-j-blinken-joint-press-availability-with-republic-of-korea-foreign-minister-chung-eui-yong-and-japanese-foreign-minister-hayashi-yoshimasa/>)

Han sagde om sine regeringskolleger, at "vi var enige om at holde sammen i vores indsats over for Rusland."

Det strider imod hans triumferen, at der tydeligt ses visse modsatrettede synspunkter, som kommer fra anerkendte personer

i Europa. Den 11. februar bragte det franske ugeblad Marianne en artikel med overskriften: "NATO-exit: Uopsættelig nødvendighed", hvori Frankrig opfordres til at forlade NATO. Det "vil signalere Europas uafhængighed af amerikansk enegang, en fornyelse af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden..." Den er skrevet af den tyske økonom Peter Dittus, tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements, og den tidligere viceguvernør for Banque de France Hervé Hannoun, tidligere vicedirektør for BIS.

I dag kommer der en advarsel fra den russiske politiske ekspert Fyodor Lukyanov: "How the World Sleepwalked into Another Cuban Missile Crisis" (Hvordan verden gik i søvne ind i endnu en Cuba-krise). I sin artikel i RT tilråder han, efter at have fremhævet den aktuelle fare i forbindelse med konfrontationen i Ukraine, at "i bedste fald ville scenariet være det samme som under Cuba-krisen. På et tidspunkt ville begge parter erkende den alvorlige fare, som en yderligere optrapning udgør, og indlede direkte realitetsforhandlinger med henblik på at udarbejde de grundlæggende principper for gensidige garantier."

Lørdag den 19. februar er Schiller Instituttets internationale internet-konference et vigtigt bidrag til det "afgørende gennembrud", vi har brug for, for at stoppe den vanvittige mobilisering mod sammenbrud og krig. Tilmeld dig og spred budskabet. Den finder sted den 19. februar kl. 10.00 (EST – kl. 16, dansk tid): "100 sekunder til midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pixabay (CC0)

FRANSK-TYSK OPFORDRING TIL FRANKRIG OM AT FORLADE NATO OG KONSOLIDERE P5

Paris, 12. februar 2022 (EIRNS) – I et indlæg offentliggjort af det franske “souverainist” ugeblad Marianne, argumenterer Peter Dittus og Hervé Hannoun for et fransk exit fra NATO’s integrerede kommando. Den tyske økonom Peter Dittus er tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements (BIS), mens franskmanden Hannoun er vicegeneraldirektør for BIS.

Deres argumenter er essensen af deres nye bog med titlen “OTAN exit: Urgence Absolue”, der blev offentliggjort den 16. januar.

“Siden november 2021”, hævder de, “har franskmændene, ligesom andre folk i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, udført af USA og Nato omkring temaet om den “overhængende russiske invasion af Ukraine”, som kan gå over i historien som en episode af misinformation i stil med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003.”

Det er en løgn, siger de. “Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog dette bemærkelsesværdige tyske propaganda-kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der giver en imaginær detaljeret plan over den “forestående russiske invasion”. Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den mængde af had, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens Stoltenbergs aggressive og krigeriske

diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: 'fred er krig'". (...) "Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelsen i den integrerede militære kommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrig. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den march mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en umådelig stor betydning for verden."

"Det vil signalere Europas uafhængighed af den amerikanske "særstilling", fornyelsen af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden og den snarlige afvikling af den forældede NATO-ramme. Frankrig vil herefter genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som bindeled inden for P5, dvs. samlingen af de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal fastholdes, og hvis betydning som regulerende instans for freden i verden skal styrkes."

Den komplette tekst af Mariannes indlæg:

Titel: "Stillet over for krisen i Ukraine er Frankrigs NATO-EXIT en absolut nødsituation"

Tekst: Frankrig brød med den alliancefri politik, som de Gaulle, Giscard og Mitterrand havde praktiseret i 43 år, og blev i 2009 atter medlem af NATO's integrerede militærkommando uden at det franske folk var blevet rådspurgt ved en folkeafstemning. Den nuværende ukrainske krise afslører de alvorlige farer, som Frankrig er udsat for ved at være tilknyttet en defensiv kollektiv sikkerhedsorganisation under USA's kommando, som er blevet ekspansionistisk.

Siden november 2021 har franskmændene, ligesom andre befolkninger i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, som USA og NATO har gennemført med temaet "den forestående russiske invasion af Ukraine", der kan gå over i historien som en episode af misinformation på linje med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003.

Hvad er virkeligheden? Millioner af russisktalende ukrainere i de to selvudnævnte folkerepublikker i Donbass lever under lejlighedsvis beskydning og granater fra den ukrainske hær mod separatiststyrker. Koncentrationen af russiske tropper ved Ukraines grænser har tydeligvis til formål at afskrække Kiev fra at forsøge at genvinde den direkte kontrol over enklaverne Donetsk og Lugansk med magt. NATO's vellykkede misinformation om Ukraine har bestået i at fremstille Putins moralske forpligtelse til at forsvare disse russisktalende befolkninger – som Ukraine gradvist ønsker at fratage retten til at tale deres sprog – som en optakt til Ruslands totale annektering af Ukraine.

Myten om en "overhængende russisk invasion"

NATO formår at udlægge en koncentration af russiske tropper, der er klar til at komme de russisktalende ukrainere i Donbass til undsætning, som en "forestående russisk invasion" af hele Ukraine, herunder Odessa, Kharkiv og Kiev. En vanvittig invasion, som Rusland i virkeligheden helt udelukker ... medmindre det bliver presset til det af et eventuelt forudgående ukrainsk angreb på Donbass.

Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog* dette opsigtsvækkende tyske propaganda kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der beskriver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den hadskhed, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens

Stoltenbergs aggressive og krigeriske diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: "krig er fred".

Og hvis Frankrig havde løsningen?

Paris skal undgå den militære spiral, som USA og NATO ønsker at trække det ind i. I de kommende uger må Paris ikke lade sig inddrage i en krig i Østeuropa, som ikke er landets anliggende. Frankrig har allerede indvilliget i at indsætte hundredvis af personer i en NATO-kampgruppe i Estland. Den 1. januar overtog det ledelsen af NATO's hurtige reaktionsstyrke, som omfatter mindst 7.700 franske soldater. Præsident Macron har netop annonceret den mulige udsendelse af et tusinde franske soldater til Rumænien under NATO-banneret på "den østlige flanke", i Sortehavsregionen. Den militære optrapning er farlig. For det franske folks sikkerhed er det nødvendigt at forhindre, at den franske hær under NATO's banner engageres i en krig i Ukraine eller Hviderusland.

På den anden side har Frankrig et diplomatisk våben til at løse den alvorlige krise mellem NATO og Rusland. Startskuddet til denne krise var Jens Stoltenbergs og amerikanernes stædighed i bestræbelserne på siden 2018 at forfølge en snigende proces for Ukraines optagelse i NATO, kaldet "den åbne dørs politik", der af Rusland betragtes som en trussel mod landets sikkerhed. For at sætte en stopper for den nuværende konfrontation bør præsident Macron blot højtideligt erklære i Frankrigs navn, at hans land vil modsætte sig enhver anmodning fra Ukraine om at tilslutte sig NATO.

Da beslutninger om medlemskab af alliancen kræver enstemmighed, kan Frankrig nedlægge veto. Dermed ville præsidenten være i overensstemmelse med de løfter, han gav under sin præsidentkampagne i 2017 om ikke at støtte Natos udvidelse til Ukraine. Det ville være en elegant måde at komme ud af krisen på. Desværre overvejede den franske præsident under sit besøg i Moskva og derefter i Kiev den 7. og 8. februar 2022 ikke denne enkle løsning, fordi det franske

diplomati i Nato-organerne ikke modsatte sig den vanvittige "politik med åbne døre" for Ukraines og Georgiens medlemskab af Nato i de to lande. På den anden side støtter Frankrig NATO og G7 i deres krav om tilbagelevering af Krim til Ukraine, vel vidende, at dette ikke kan ske uden en krig, muligvis atomkrig.

Amerikansk underordning

Ved folkeafstemningen om EU-traktaten (Maastricht) i 1992 kunne ingen forestille sig, at Mitterrands og Kohls store fredsprojekt fra 1998 og fremover ville blive tilsidesat af det amerikanske geopolitiske projekt, som går ud på at overtage den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Dette skyldtes den samtidige udvidelse af EU og NATO til ti østeuropæiske lande mellem 1991 og 2007, og også præsident Sarkozys beslutning, med vidtrækkende konsekvenser, om i 2008 at opgive den gaullistiske strategiske holdning om at nægte at deltage i NATO's integrerede militære kommando, hvilket fik vidtrækkende konsekvenser.

Fra det øjeblik, hvor 21 af de 27 EU-lande, herunder Frankrig, blev fuldgældige medlemmer af NATO, blev den oprindelige ånd i Maastricht-traktaten forrådt, fordi "Europa for fred" uundgåeligt ville blive forpurret af USA's indblanding i den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik med landets egne geopolitiske mål. I virkeligheden kan der ikke være tale om et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, inden for de nuværende rammer for Frankrigs og 21 andre EU-landes deltagelse i NATO's integrerede militære kommando. Begrebet "europæisk strategisk autonomi" inden for NATO er en illusion i betragtning af USA's kontrol over denne alliance. EU forsøger at skjule denne grundlæggende fejl bag et vagt begreb: det "strategiske kompas".

Den grundlæggende uforenelighed mellem det USA-kontrollerede NATO og et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, forhindrer ikke vores ledere i at forsvare tesen om

komplementaritet mellem EU og NATO på forsvarsområdet, som den franske udenrigsminister opsummerede den 11. december 2021: "Vi ønsker, at EU og NATO skal supplere og styrke hinanden, for at bidrage til at styrke sikkerheden og forsvaret i Europa. Det er meningen med det strategiske kompas, man vil vedtage under det franske formandskab for EU-Rådet."

Forsvar: det håbløse "på samme tid"

EU's "strategiske kompas" er først og fremmest et forsøg på at skabe en begrebsmæssig ramme for den falske idé om, at "en europæisk strategisk autonomi" i forhold til USA er forenelig med NATO-medlemskab for langt de fleste EU-medlemsstater. Denne komplementaritet mellem NATO og EU, "på samme tid", der anvendes på forsvaret, er en illusion. Den finurlige logik om national uafhængighed har givet plads til det vage og vildledende begreb, strategisk autonomi, og til en søgen efter gensidig afhængighed og samarbejdsvillighed med vores "allierede".

Ud over den umiddelbare krise vedrørende Ukraine, skal præsidentvalget den 10. og 24. april give mulighed for at træffe en beslutning om NATO-spørgsmålet. Alle dem der nægter NATO's march mod den krig, der er ved at bryde ud ved EU's østlige grænser, har med præsidentvalget i 2022 en enestående mulighed for at sende et enkelt og klart budskab om fred, til lederne af vores land med ét ord: NATO-EXIT (Otanexit). Det er et spørgsmål om at sikre, at der vælges en fredskandidat til præsident, som er forpligtet til at sætte en stopper for Frankrigs tilhørsforhold til NATO.

Man kan tænke sig, at den afgående præsident vil undgå en debat i den præsidentielle valgkamp om diskussionen om vores militære alliancer i NATO: en alliance med de eventyrlystne angelsaksere, hvis arrogance blev afsløret af den australske ubådsaffære, en unaturlig alliance med det islamistiske Tyrkiet, en alliance med den polske nationalisme, og i morgen måske en alliance med et Tyskland, der kan bruge NATO som

springbræt til sin remilitarisering, eller endog en alliance med Kosovo mod Serbien. Alene denne liste giver os mulighed for at måle risiciene ved et kollektivt sikkerhedssystem, der omfatter 30 forskelligartede nationer, og som domineres af en af dem.

En forfatningsstridig "forsvarsunion"

På en fælles pressekonference med præsident Macron i Paris den 7. januar, 2022, tillod formanden for Europa-Kommissionen sig en føderalistisk erklæring, der overskred hendes beføjelser: "Vi er enige om, at vi har brug for en ægte forsvarsunion". I præsident Macrons nærvær talte hun om at tilføje en "forsvarsunion" til Den økonomiske og monetære Union i fremtiden, uden at tage hensyn til at denne udtalelse er i strid med den franske forfatning, som er baseret på national uafhængighed, national suverænitet og nationalt forsvar. Det er nødvendigt at modsætte sig den snigende europæiske føderalisme, der praktiseres i øjeblikket, og som ikke kan erstatte en føderalisme, der er demokratisk accepteret – eller forkastet – ved folkeafstemning, i overensstemmelse med den procedure, som François Mitterrand fulgte i 1992 i forbindelse med overdragelsen af den monetære suverænitet, der er fastsat i Maastricht-traktaten. Det franske folk må forkaste den forsvarsunion under NATO's flag, som Ursula von der Leyen ønsker at påtvinge landet.

Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelse i den integrerede militærkommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrigs. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den eskalering mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en enorm betydning for verden.

Det vil være et signal om Europas uafhængighed af den

amerikanske særstilling, om fornyelse af multilateralisme, om fremkomsten af en multipolær verden og om en snarlig afskaffelse af den forældede NATO-struktur. Frankrig vil så genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred, og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som samlingspunkt i P5, dvs. de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal bevares, og hvis rolle som regulerende faktor for verdensfreden skal styrkes.”

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære
krise i Afghanistan:
På vej til en langsigtet
løsning:
Rådet for internationale
anliggender i Rusland og
Schiller Instituttets**

videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktioner rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsfornödenheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktioner ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde

en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske

nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstandere. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske

terror, konstaterede Friedrich Schiller, at “et stort øjeblik havde fundet et lille folk”, at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at “uddannelsen af evnen for ‘{Empfindungsvermögen}’, empati, er tidens mest presserende behov”, fordi det “vækker forbedringen af forståelsen”.

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den “fordærvede ligegyldighed” hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. “Operation Ibn Sina” bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

**Videokonference på
treårsdagen for Lyndon
LaRouches død:**

Hvorfor verden har brug for LaRouches opdagelsesmetode, Lørdag den 12. februar kl. 20

Lyndon LaRouches revolutionære ideer om fysisk økonomi, ideen om de nødvendige konstante opjusteringer af den verdensøkonomiske platform, er baseret på den universelle nødvendighed af kreative opdagelser. Man kan nærme sig denne idé ved at se på LaRouches arbejde med at fremme idéerne fra især tre videnskabsmænd: Leibniz, Bernard Riemann og Vladimir Vernadskij. Anvendelserne af LaRouches arbejde blev til ideen om udviklingskorridoren i 1980'erne, og er det aktive program, der nu er kendt som "Operation Ibn Sina", som i høj grad er en del af Schiller Instituttets Komité for Modsætningers Sammenfald.

Blandt talerne vil være Harley Schlanger og medlemmer af LaRouche-organisationen.

(Komitéen blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche, den tidligere amerikanske chefmilitærlæge i USA Joycelyn Elders, da COVID-pandemien brød ud, og der var behov for et moderne globalt sundhedssystem. Denne omfattende platform kræver, at der skabes 1,5 milliarder produktive arbejdspladser for at skaffe vand, elektricitet og anden infrastruktur til at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på planeten.)

Ny forsvarsalliance med USA:

Mette Frederiksens ultimative magtarrogance.

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institut i Danmark den 11. Februar 2022

Når Mette Frederiksen i sin rolle som statsminister inden for få dage har afholdt hele to pressekonferencer, hvor hun flankeret af udenrigsministeren og forsvarsministeren har talt i forherligende toner om kampen for frihed og suverænitet, så er det nok et tegn på, at det er netop de erklærede principper, som hun i en studehandel er blevet pålagt at ofre for fortsat opbakning til hendes fremadrettede personlige karriere. Da Anders Fogh Rasmussen brugte sin platform som dansk statsminister til at støtte Storbritanniens og USA's ulovlige krig imod Irak, der blev legitimeret med løggen om at Irak havde masseødelæggelsesvåben, endte det som bekendt med, at han blev belønnet med posten som generalsekretær for Nato og en international rolle som arrangør af konferencer til støtte for den britisk-amerikanske kampagne for at nedbryde suveræniteten hos de lande, der formaster sig til ikke blindt at følge de diktater, der kommer fra London og Washington.

Hvad har Mette Fredriksen gang i? At give USA ret til at udstationere militærpersonel og udstyr på dansk jord under amerikansk suverænitet afskaffer Danmarks nationale suverænitet og vil i stedet afsløre Danmark som en ren amerikansk vasalstat. Selv i de mørkeste stunder under den kolde krig, da Danmark var truet af sovjetiske planer om en besættelse af Danmark, var det noget, som danskere med respekt for både nationen og sig selv ikke ville tillade. Det ville

have reduceret Danmark fra en nation til blot at være kanonføde i supermagternes stedfortræderkrig (Afghanistan er et skoleeksempel på, hvordan den slags typisk ender).

Forslaget til en ny forsvarsalliance mellem Danmark og USA har som sin grundantagelse, at vi skal forberede os på krig med Rusland, noget som bliver underbygget af mediernes svulstige krigspropaganda. Men siden den kolde krigs afslutning har Rusland på intet tidspunkt truet Danmark eller andre dele af Nato, men har tværtimod passivt set til, mens stadig flere dele af det tidligere Sovjetunionen og dets interessesfære blev indlemmet i Nato. Da turen så kom til Ukraine, sagde Rusland fra, og kræver nu aftaler, der kan garantere Ruslands fremtidige sikkerhed. Det burde være en kærkommen anledning til at diskutere en inkluderende sikkerhedsarkitektur for Europa, som det faktisk blev lovet Rusland, da de satte Østtyskland og de andre tidligere Warszawapagt-lande fri i lighed med de andre sovjetrepublikker. En sikkerhedsarkitektur, hvor både øst og vest kan føle sig hjemme. I stedet ser vi en mobilisering for sanktioner og krig, hvor Danmark nu skal spille en udvidet rolle, på bekostning af danske interesser.

Hvordan kan det forsvares, at Mette Frederiksen overhovedet overvejer at sige ja til et for Danmark så ufordelagtigt og potentielt ødelæggende forslag i dag? Blot fordi en ven kræver at få lov til at dele seng med din ægtefælle eller dit barn, så behøver man jo ikke takke ja. Det er tydeligt, at Mette Frederiksen har lavet en aftale med djævelen, som i dette tilfælde er den britisk-amerikanske finansielle magtelite, der kontrollerer den vestlige efterretnings- og sikkerhedspolitik. I betragtning af den berettigede foragt, som Mette Frederiksen med flere udviste for Helle Thorning-Schmidt og andre, der helt åbenlyst var villige til at ofre sine vælgeres og nationens interesser for at være en del af magten, så vil nemesis ramme dobbelt hårdt, hvis Mette Frederiksen fortsætter med dette skoleeksempel på hybris.

Om Mette Frederiksen har fået et tilbud hun ikke kunne afslå, eller hvad hun forventer at få som tak for denne ofring af danske interesser og suverænitet, ved jeg ikke. Givet er det, at det på ingen måde er i dansk interesse at indgå en sådan aftale. Det vil ikke forbedre den danske sikkerhed men kraftigt forværre den. Danmark vil flytte sig selv ind i kategorien af strategiske mål for atommagten Rusland. Danmark udstiller sig samtidigt som et land, der ikke længere frit kan handle og interagere med det voksende antal lande, der i lighed med den nylige Beijing-erklæring fra Rusland og Kina ikke længere vil acceptere en særlig vestlig ret til at bestemme de internationale spilleregler, men som mener, at vi skal have en multipolær inkluderende verdensorden, hvor alle nationer bliver respekteret og kan samarbejde uden først at skulle spørge om lov i London eller Washington.

At Mette Frederiksen foreslår dette samtidigt med at chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste, Lars Findsen, er varetægtsfængslet under anklage for højforræderi og uden mulighed for at kommunikere med offentligheden, bør få mere end et enkelt øjenbryn til at løfte sig og få flere end blot mig til at spørge, hvad pokker der egentlig foregår? Vi må råbe vagt i gevær og få Folketingets medlemmer til at gøre op med den slappe følgagtighed, de plejer at udvise over for magtens arrogance, specielt blandt "de gamle" partier, og sammen med modige patrioter i de danske institutioner få stoppet denne ødelæggelse af dansk suverænitet og danske interesser inden det er for sent.

Zepp-LaRouche: Den unipolære

verden er forbi; vi har brug for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px4Qp0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og

medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før

midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partneres og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte” påstand om, at Rusland havde fremstillet en “false flag”-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af “kriseaktører” a la Alex Jones. I mandagens

udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens

næste halvtreds års fremskridt, "gør det klart med fødderne", hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikuleren, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets "Jago-lignende" kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN's Sikkerhedsråd under den åbne debat om "Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser". I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvare den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

100 sekunder i tolv på atomkrigsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur! af Helga Zepp-LaRouche

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig føres”, erklærede de fem atommagter og permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd i en fælles erklæring den 3. januar i år. Eftersom brugen af atomvåben altid indebærer en risiko for at bruge hele atomvåbenarsenalet, og da selv en procentdel af det er tilstrækkeligt til at forårsage menneskehedens udryddelse, af denne grundlæggende indsigt faktisk have praktiske konsekvenser for alle atomvåbenmagters militære strategi. Men på trods af denne fælles erklæring lancerede USA’s strategiske kommando i den sidste uge af januar manøvren “Global Lightning”, som har til formål at teste de amerikanske atomstyrkers operative beredskab.

Selv om der var tale om en såkaldt “rutinemæssig” manøvre, der i år blev integreret med USA’s Indo-Pacific Command og derfor var rettet mod en mulig konfrontation med Kina, kan den i forbindelse med de øgede spændinger mellem Rusland og USA og NATO kun ses som endnu et, men måske det farligste, element i den leg med ild, som Vesten i øjeblikket spiller med Rusland og Kina.

Timingen af manøvren faldt perfekt sammen med USA’s og Storbritanniens endnu ubeviste påstande om, at Rusland planlægger et militært angreb på Ukraine i slutningen af

januar og midten af februar, hvilket den russiske regering gentagne gange har benægtet. Øvelsen i indsættelse af atomvåben er baseret på den nuværende atomkrigsplan fra USA's strategiske kommando. Hans. M. Kristensen, direktør for Nuclear Information Project of the Federation of American Scientists, kunne på grundlag af Freedom of Information Act få fat i titelsiden af denne plan, kaldet "Stratcom Conplan 0810-12, Strategic Deterrence and Force Deployment, Change 1". Kristensen, en af de mest kompetente specialister inden for nuklear strategi og våben, forklarede til Newsweek, at Global Lightning-øvelsen ikke blot forudsætter et atomart førsteangreb fra den ene eller den anden side, men en fortsat atomkrig, der fortsætter efter den første udveksling af slag.

Selv om de enkelte dele af denne nye krigsplan, der er blevet operationel siden den 30. april 2019, er underlagt den største hemmelighedsfuldhed, er konturerne af denne plan ved at tegne sig. Antagelsen er, at USA og NATO vil være i stand til at overleve et atomart førsteangreb fra Rusland eller Kina, derefter gengælde, absorbere yderligere angreb, gengælde igen osv. i en fortsat militær konfrontation. Denne atomkrigsplan omfatter ikke kun atomvåben, men også forskellige andre dødbringende systemer, såsom missilforsvarssystemer, målrettede energivåben såsom elektromagnetiske pulsvåben og lasere, cyberangreb og rumvåbenangreb fra rummet. Hvem skal kunne overleve en sådan fortsat atomkrig? De få mennesker, der kan gemme sig i dybe underjordiske bunkere? De morbide fantasier i Dr. Strangelove ligner en børnefødselsdag ved siden af dette.

Sidste års Global Lightning-manøvre i april 2021 fokuserede på den potentielle konflikt med Rusland; i år var den helliget den mulige konfrontation med Kina. Pentagons forskellige strategidokumenter siden 2017 har i stigende grad defineret Rusland og Kina som geopolitiske rivaler og modstandere og erstattet kampen mod den globale terrorisme med konkurrencen mellem stormagterne som en strategisk prioritet. Samtidig blev

moderniseringen af den nukleare triade, som Obama-regeringen påbegyndte, fortsat, og tærsklen for brug af atomvåben blev i stigende grad sænket, bl.a. ved at der blev indsat lavtydende sprænghoveder på Trident-ubåde.

Den strategiske konflikt

Selv om der ikke har været mange officielle kommentarer, kom præsident Putins meddelelse den 1. marts 2018 om nye russiske nukleare systemer – Awangard hypersonisk missil, et interkontinentalt ballistisk missil med 20 gange lydhastigheden og fremragende manøvreedygtighed, der gør det amerikanske missilforsvarssystem stort set forældet, Kinschal hypersonisk krydsermissil samt atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben – som et chok for det vestlige militæretablisement. I mellemtiden har Kina også udviklet sine egne supersoniske missiler med infrarød målsøgningsteknologi, en evne, som det amerikanske militær måske først vil få om to til tre år. Amerikanske satellitbilleder har fortsat lokaliseret omkring 300 missilsiloer under opførelse på spredte steder i Kina, hvoraf nogle måske forbliver tomme, men i andre er atommissiler i en tilstand af “affyring ved varsling” for at undgå et afvæbnende overraskelsesangreb.

Dette er i store træk den strategiske baggrund for de to traktater, som Putin den 17. december præsenterede for USA og NATO med anmodning om, at de skulle indeholde juridisk bindende garantier for, at NATO ikke udvider sig længere mod øst og ikke installerer offensive våbensystemer ved Ruslands grænser, og at der også gives garantier for, at Ukraine ikke bliver optaget i NATO.

I modsætning til mange transatlantiske politikere og medier mener general Kujat, den tidligere generalinspektør for de tyske væbnede styrker, at ophobningen af ca. 120.000 russiske tropper nær den ukrainske grænse, hvoraf nogle befinder sig flere hundrede kilometer væk, ikke tyder på et forestående

angreb på Ukraine, men at Rusland ønsker at bruge denne trussel til at demonstrere styrke for at fremtvinge forhandlinger med USA og NATO på lige fod.

Indtil videre har USA og NATO nægtet at give tilsagn om Putins hovedkrav og synes kun villige til at give det, som Rusland anser for sekundære tilsagn om nye nedrustningsforhandlinger. Putin har bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning. I betragtning af, at stationering af potentielt offensive våbensystemer nær Ruslands grænser i forbindelse med NATO's udvidelse mod øst – det gælder f.eks. Aegis-missilforsvarssystemet, der er stationeret i Polen og Rumænien – har skabt en situation for Rusland, der kan sammenlignes med stationeringen af sovjetiske missiler på Cuba, opstår spørgsmålet om, hvordan disse "foranstaltninger" kan se ud. Den amerikanske Ruslandsekspert Gilbert Doctorow har mistanke om, at dette kunne indebære opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler i Hviderusland og Kaliningrad for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland til gengæld. Han har desuden mistanke om, at Rusland kunne placere atombevæbnede Zircon-overlydsmissiler ud for kysten af Washington DC, som russiske eksperter tidligere har sagt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at flygte med Air Force One. Teoretisk set kan zircon-overlydsmissilerne naturligvis opsendes overalt på verdenshavene, og de er meget vanskelige at opdage og opfange for konventionelle luftforsvarssystemer på grund af deres ni gange lydhastighed og manøvredygtighed under flyvning.

Det er derfor kun logisk, at Bulletin of Atomic Scientists' "dommedagsur" kun viste 100 sekunder i tolv den 20. januar 2022. Der er kun ca. halvdelen af minut til den nukleare apokalypse. Selv om der siden optrapningen af krisen i Ukraine efter næsten 40 års dyb søvn i antikrigsbevægelsen har været en lang række appeller, opfordringer og åbne breve – senest fra 100 organisationer i USA, der kræver, at præsident Biden

nedtrapper spændingerne med Rusland – er truslens enorme omfang på ingen måde trængt ind i den offentlige bevidsthed.

Manglende klarhed om årsagerne

Men selv blandt de fleste mennesker i Vesten, der erkender den akutte fare, er der uklarhed om de underliggende årsager til den eksistentielle trussel mod menneskehedens eksistens. De ligger på den ene side i den systemiske karakter af det neoliberale finanssystems krise, som nu er gået ind i sin hyperinflationære slutfase, og på den anden side i det krav, som dette finanssystems elite i City of London, Wall Street og Silicon Valley stiller til en unipolær verden, hvor det alene er denne elites magtinteresser der bestemmer, hvad der skal ske i den "regelbaserede orden".

Dilemmaet er nu et dilemma med modsatrettede dynamikker. I den transatlantiske verden siden paradigmeskiftet i august 1971, som Lyndon LaRouche profetisk anerkendte, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-ordningen ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed åbnede vejen for spekulativ profitmaksimering, et voksende skift væk fra investeringer i den produktive fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske derivatbaserede finansielle produkter, hvorefter den seneste tåbelighed er "at flytte billioner" til den grønne New Deal.

De dermed forbundne investeringer i industrier med den lavest mulige energistrømsdensitet repræsenterer i sidste ende set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt en lige så omfattende kapitalødelæggelse som investeringer i militær produktion af våbensystemer og hæren. At denne effekt for det meste ikke erkendes, hænger sammen med, at man forveksler pengeværdier, penge med reel rigdom, og med den

illusionen om, at børsnoterede selskabers aktieværdier siger noget om økonomiens produktivitet. Det er naturligvis i de yachtbesiddende milliardærers interesse, hvorefter nogle for

længst har købt lejligheder i lavtliggende bunkere i Australien og andre steder, at bobleøkonomien opretholdes så længe som muligt, selv om andelen af den fattige befolkning fortsætter med at vokse, og middelklassen fortsætter med at skrumpe.

Da Sovjetunionen opløstes i 1991, og den transatlantiske elite trods alle advarsler – f.eks. fra pave Johannes Paul II – gav efter for fantasien om at have “vundet” den kolde krig og fortolkede “historiens afslutning” således, at hele verden nu skulle underkaste sig den neoliberale, regelbaserede orden, så de heller ingen grund til at holde løfterne til Rusland om ikke at udvide NATO mod øst. Hele spektret af instrumenter til at cementere den unipolære verden blev taget i brug: regimeskift enten gennem farverevolutioner eller “humanitære” krige mod alle regeringer, der stadig holder fast ved andre værdier. Viktoria Nuland pralede offentligt med, at udenrigsministeriet havde brugt fem milliarder dollars på NGO’er alene i Ukraine, hvilket i første omgang førte til den “orange revolution” i 2004. Da præsident Janukovitj i slutningen af 2013 nægtede at tilslutte sig EU’s associeringsaftale, ikke mindst fordi EU er fuldt forbundet med NATO med hensyn til traktater og sikkerhed, kom den ikke så demokratiske side af den regelbaserede orden frem i form af Maidan-nazistkuppet i februar 2014. Som følge heraf blev Krim ikke annekteret af Putin, men ved en folkeafstemning af Krimbefolkningen, som ønskede at undslippe Kievs fascistiske politik. Allerede dengang erklærede Putin, at Vesten virkelig var interesseret i at holde Rusland i skak, og at hvis det ikke var Ukraine, ville de have fundet et andet påskud for at gøre det.

Den afgørende opstramning over for Rusland og Kina blev senest i 2017 synliggjort ved at ændre sprogbrugen i Pentagons sikkerhedsdoktriner og karakterisere disse to lande som “modstandere” og “autokratier”. Mens de vestlige institutioner i første omgang havde reageret på Xi Jinpings annoncering af

den nye silkevej i september 2013 med en vidtrækkende blackout i hele fire år, reagerede disse institutioner nu på det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, som om det var en eksistentiel trussel – nemlig mod den unipolære verden! Stort set alle sanktioner, der er blevet indført ensidigt overalt i verden, dvs. uden beslutninger i FN's Sikkerhedsråd, har i sidste ende haft som hovedformål at forhindre Kinas økonomiske fremgang og Ruslands genvinding af sin status som en aktør i verden.

Udskriften af to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus' pressebriefing den 25. januar afslører på chokerende vis denne hensigt. Her præsenterer de en lang række "strenge økonomiske foranstaltninger" – begyndende med det højeste eskaleringsniveau – for at modarbejde Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ved at nægte ham adgang til alle moderne, udviklede teknologier som f.eks. kunstig intelligens, kvantecomputere og alle teknologier relateret til forsvar og rumfart, for at forhindre ham i at "diversificere" økonomien ud over eksport af olie og gas og for at opnå en atrofiering af den russiske økonomi.

Denne politik, der er formuleret i et utroligt brutalt sprog, er intet andet end en fortsættelse af Jeffrey Sachs' såkaldte "chokterapi" fra 1990'erne, hvis udtrykkelige mål var at reducere Rusland fra at være en supermagt i Sovjetunionens dage til at være et råvareeksporterende land i den tredje verden. Denne politik var dengang som i dag en krigserklæring – den eneste forskel er, at Putin er ikke en ynkelig figur som Jeltsin, er blev forkælet af Vesten af geopolitiske årsager, men en strålende strateg, der ved, hvordan han skal forsvare Ruslands interesser.

De ikke mindre hadefulde tirader mod Kina, som man i dag kan høre fra imperiets hofskribenter og fra tidligere maoister fra SDS-tiden, som i dag er steget til topstillinger i De Grønne, kan imidlertid ikke ændre noget ved den kinesiske økonomis enestående succes, som i 2021 havde en vækstrate på over 8 %

på trods af Corona. Kina har gjort mere for menneskerettighederne end noget andet land i det såkaldte vestlige værdifællesskab ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom i sit eget land – herunder uighurerne, som nu nyder en langt bedre levestandard og en befolkningstilvækst over gennemsnittet – og ved at give mange udviklingslande mulighed for at overvinde fattigdommen for første gang.

De samme kredsers tavshed om den største humanitære katastrofe, der er udløst af de vestlige sanktioner i Afghanistan, hvor næsten en million børn sulter, og hvor i alt 24 millioner mennesker risikerer at dø denne vinter, besegler deres totale miskredit.

Fælles erklæring fra Putin og Xi

Hvis forskellige forfattere har advaret om, at kampagnerne mod Rusland og Kina kunne føre til, at disse to lande kommer endnu tættere på hinanden, kan de være tilfredse, for det er præcis, hvad der nu er sket i forbindelse med Putins besøg ved de olympiske lege i Kina. Det haster imidlertid med at tage de ideologiske briller af og erkende den ekstraordinære mulighed, som den fælles erklæring giver hele verden i denne ekstremt farlige verdenssituation.

Det 16 sider lange dokument med titlen "Fælleserklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om internationale forbindelser i en ny æra og om en global bæredygtig udvikling" indeholder en opfordring til at erstatte den geopolitiske konfrontation med et økonomisk samarbejde som grundlag for en fælles sikkerhedspolitik. Begge nationer appellerer til NATO om at afstå fra yderligere ekspansionsplaner, at overvinde tankegangen fra den kolde krig og at forankre de langsigtede sikkerhedsgarantier, som Rusland kræver. Den rolle, som internationale organisationer som G20, BRICS, APEC og ASEAN spiller, bør styrkes. Rusland vil samarbejde om gennemførelsen af det "globale udviklingsinitiativ", som Kina har foreslået, og understreger

betydningen af begrebet "ét fællesskab om menneskehedens skæbne".

Lad os tænke tilbage på de hundrede sekunder i tolv på atomkrigens ur: Hvem vil benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab? I de seneste uger er der blevet rejst mere forsigtige røster til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, og som kunne vedtages i en ny Helsinki-aftale. I betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og den uadskillelighed, der er forbundet med alles sikkerhed, er det imidlertid nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter alle verdens staters sikkerhedsinteresser.

Denne arkitektur skal være baseret på principperne i Westfalens fred, dvs. at alle staters interesser skal sikres, og især deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden forudsætter en fuldstændig og endelig forkastelse af malthusianernes politik og kræver, at alle nationer får ubegrænset adgang til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er forudsætningen for menneskeartens overlevelse – kræver et nyt paradigme, der skal udnytte de bedste traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil de sidste hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet. Eller vi kan huske, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og vi kan forme vores fælles fremtid.

zepp-larouche@eir.de

100 sekunder til midnat på dommedags-uret.

Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig udkæmpes.”

Schiller Instituttets internationale online-konference.

Lørdag den 19. februar

Panel 1 inkluderer Jens Jørgen Nielsens tale.

Se også Panel 2 med Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Videokonferencen kan her ses på denne side og her på den internationale Schiller Instituts hjemmeside.

Talerlisten inkluderer Jens Jørgen Nielsen fra Danmark.

Den nuværende strategiske krise mellem USA og Rusland med dens potentielle term nukleare undergang, er en trussel mod hele menneskeheden. Der skal etableres en ny sikkerhedsarkitektur, som garanterer retten til sikkerhed og økonomisk og kulturel udvikling for alle nationer.

Vi må tilbageføre dommedags-uret, ved at se på årsagerne til krig:

– Den ødelæggende, hyperinflationære eksplosion af det transatlantiske, neoliberale finanssystem

– De angloamerikanske elitors dødbringende fantasi om, at de for evigt kan påtvinge verden deres “regelbaserede orden” [i modsætning til en “lovbaserede orden”.]

Schiller Instituttet afholder denne hårdt tiltrængte dialog, for at drøfte årsagerne til den store globale krise og finde løsningerne på disse.

Panel 1; kl. 16 dansk tid:

Hvem og hvad er drivkraften bag fremdriften mod en verdenskrig? Hvor tæt er vi på?

Talerlisten på engelsk:

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Keynote: Harley Schlanger (US), The Schiller Institute: “What Happens After D-Day? Will Russia Invade Ukraine?”

Natalia Vitrenko (Ukraine), Chairwoman, Progressive Socialist Party of Ukraine (PSPU): “Ukraine’s Role in Present World Affairs”

Graham Fuller (US), 25-year career as a CIA operations officer, author: “The Validity of the Concept of Spheres of Influence”

Col. (ret). Alain Corvez (France), International Consultant, former Counselor for the French Defense and Interior Ministries, “Evaluation of the Strategic Situation; a French Perspective”

Jens Jorgen Nielsen (Denmark), former Moscow correspondent for the Danish daily *Politiken*; author; Director, Russian-Danish Dialogue and assistant professor, communication and cultural differences. Niels Brock Business School. “Why We Need a New Security Architecture.”

James Jatras (US), diplomat, former advisor to U.S. Senate

Republican leadership: "The Evolution of NATO in the Post-Soviet Period"

Q&A Session

Panel 2: kl. 20 dansk tid:

Udformning af en ny strategisk arkitektur: Den russisk-kinesiske fælles aftale af 6. februar, og det økonomiske udviklingsperspektiv for Schiller Instituttets forslag om Verdenslandbroen.

Moderator: Dennis Small (US), Ibero-American Director, *Executive Intelligence Review*

Keynote: Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and chairwoman of The Schiller Institute: "Long-Term Survival: A New International Security Architecture"

Shakeel Ahmad Ramay (Pakistan), Political Economist: "Imran Khan's Proposal for Pakistan To Mediate the U.S. and China"

Alejandro Yaya (Argentina), Civil Institute of Space Technology: "Argentina Joins the Belt and Road Initiative"

Dr. Carlos Gallardo (Peru), President, Christian Democratic Party of Peru: "Development Is the Name of Peace in South America"

Tony Magliano (US), Internationally syndicated Catholic social justice and peace columnist. "War Is Not Inevitable! We Have a Moral Obligation To Save Afghans from Starving! The Need To Create a New, Human-Centered Paradigm"

Q&A Session

Den opringelige invitation:

Schiller Instituttet afholder en international online-

konference med to paneler lørdag den 19. februar, for at stadfæste denne særdeles fornuftige erklæring fra de fem atomvåbenmagter og permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som de bekræftede i en fælles erklæring den 3. januar i år. Konferencen vil også fremlægge en {løsning} på den nuværende krise: etableringen af en ny sikkerhedsarkitektur, der garanterer alle nationer retten til sikkerhed og til økonomisk og kulturel udvikling. For at gøre dette er det bydende nødvendigt med en dialog om årsagerne til og løsningerne på den nuværende krise.

I den sidste uge af januar afholdt USA's strategiske kommando øvelsen Global Lightning for at teste de amerikanske atomstyrkers beredskab som led i en atomkrigsplan, der har været i kraft siden 2019, og som er baseret på den antagelse, at USA og NATO ville være i stand til at overleve et atomart, første angreb fra Rusland eller Kina, for derefter at gøre gengæld, at absorbere yderligere angreb, at gøre gengæld igen osv. i en vedvarende militær konfrontation.

Præsident Putin havde i 2018 bekendtgjort Ruslands nye atomvåbensystemer, herunder det hypersoniske missil Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben. Dette var et enormt chok for det vestlige militære etablisement.

Men præsident Putin reagerede på farverevolutionerne fra 2004-2014 og de såkaldte "humanitære" krige rettet mod alle regeringer, som var uvillige til at lade deres egne nationer blive udplyndret. De 5 milliarder dollars, der blev brugt på NGO'ere alene i Ukraine, er velkendt, hvilket i sidste ende blev til det nazistiske Maidan-kup i februar 2014, lige uden for Ruslands dørtrin.

Den 17. december 2021 fremlagde Putin to udkast til traktater til USA og NATO, hvor han insisterede på, at der ikke måtte ske nogen yderligere udvidelse af NATO mod øst (især ind i Ukraine), og at der ikke skulle stationeres offensive

våbensystemer ved Ruslands grænser. I betragtning af den manglende seriøse reaktion indtil videre, har Putin bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning.

En amerikansk ekspert har beskrevet, at han formoder, at Ruslands "militær-tekniske foranstaltninger" kan omfatte opstilling af hypersoniske Zircon-krydsermissiler med atomvåben, der affyres fra havet ud for Washington D.C., som russiske eksperter tidligere har udtalt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at gå om bord på Air Force One for at undslippe.

Flere og flere mennesker vågner op til den kendsgerning, at der kun er de berømte hundrede sekunder før midnat tilbage på dommedags-uret.

For at standse uret må årsagerne til krig tages op til behandling: 1) Det transatlantiske neoliberale finanssystems hyperinflationære slutfase; og 2) det finansielle etablissemments dødbringende fantasi i City of London, Wall Street og Silicon Valley om, at de kan gennemtvinge deres "regelbaserede orden" i en unipolær verden i al evighed.

De grundlæggende årsager går tilbage til skiftet i august 1971, der blev profetisk erkendt af Lyndon LaRouche, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-systemet ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed banede vejen for spekulativ profitmaksimering. Dette forårsagede det stigende skift væk fra investeringer i den produktive, fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske, derivat-baserede finansielle produkter, og nu "flyttede trillioner" til den grønne New Deal.

Set fra et fysisk økonomisk perspektiv, repræsenterer denne politik for at drive investeringer ind i industrier med den lavest mulige energi-gennemstrømningstæthed, i sidste ende en omfattende ødelæggelse af kapital, ligesom investeringer i den

militære produktion af våbensystemer.

Alt for mange mennesker er forvirrede omkring finansielle værdier, som adskiller sig fra reel værdiskabelse. De har købt den illusion, at børsnoterede selskabers aktie værdier siger noget om økonomiens produktivitet – hvilket de ikke gør.

Nogle mere fornuftige røster har talt til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, i en ny Helsinki-aftale. Men i betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og det faktum at enhvers sikkerhed er indiskutabel, er det nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter sikkerhedsinteresserne for samtlige lande på jorden.

Et sådant forslag er netop uddybet i en artikel, som Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, for nylig har offentliggjort: "100 sekunder til midnat på dommedags-uret": Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!" Denne arkitektur skal være baseret på principperne fra den Westfalske Fred; dvs. den må garantere alle staters interesser og frem for alt deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden kræver en total og definitiv afstandtagen fra malthusiansk politik, og kræver universel adgang for alle nationer til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er en forudsætning for menneskehedens overlevelse – fordrer et nyt paradigme af tænkning, der må bygge på de bedste klassiske traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Hvem kan benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab?

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil det sidste af de hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet, eller også kan vi ihukomme, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og sammen skabe vores fælles fremtid.

Rusland og Kina udsender en fælles erklæring om en “ny æra” for udvikling

Den 4. februar (EIRNS)- I anledning af åbningen af de XXIV (24) olympiske vinterlege i Kina i dag, deltog præsident Xi Jinping og præsident Vladimir Putin i åbningsceremonien, afholdt omfattende drøftelser, offentliggjorde 15 økonomiske og politiske aftaler og udsendte en “fælles erklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om de internationale forbindelser, der går ind i en ny æra og den globale, bæredygtige udvikling”. Læs dokumentet her.

Det 16 sider lange dokument indledes med en vurdering af verdenssituationen – kriser og potentialer – og fortsætter derefter med en gennemgang af fire områder af strategisk betydning med specifikke oplysninger. Erklæringen er en opfordring til lederskab, til at handle for menneskeheden, ikke en opfordring til at “tage parti” i dødsensfarlige geopolitiske spil. Det er først og fremmest baseret på et engagement i økonomisk fremgang, som grundlag for sikkerhed.

Det sted, hvor der er et akut behov for en øjeblikkelig, koordineret indsats fra verdens side, er Afghanistan. Dødstallet stiger time for time blandt børnene på grund af underernæring, kulde og sygdom, som alt sammen kan forebygges. Den 2. februar gjorde den afghanske ambassadør i Indien, Farid Mamunzay, opmærksom på, at mange nationer har “vendt Afghanistan ryggen” på et tidspunkt, hvor behovet er så desperat. Derudover fremhævede han Indien med stor anerkendelse, for at have sendt seks tons medicin og andre forsyninger og nye midler, samt for den indiske donation af hvide, som vil blive transporteret med lastbiler gennem Pakistan til Afghanistan fra den 10. til 12. februar. Hele

50.000 tons skulle blive leveret inden for en måned. Der kommer andre individuelle donationer ind, men der mangler udbygning og mobilisering.

Desuden er der et grundlæggende krav til USA og Europa om at frigøre den afghanske regerings 9,5 milliarder dollars i midler,- som de uretmæssigt har indefrosset,- så landet kan fungere. I går blev der i det amerikanske Repræsentanternes Hus, stillet et ændringsforslag om dette emne, men det blev ikke vedtaget. Som Schiller Instituttet tweetede på det tidspunkt, hvor ændringsforslaget blev behandlet: "Gør ikke med Afghanistan, hvad det Britiske Imperium gjorde med irerne, idet det lod dem sulte eller emigrere! BREAKING: Progressive [i Kongressen] vil fremtvinge afstemning om Bidens politik, om vilkårligt at udsulte Afghanistan til døde. MEN: Repræsentanternes Hus stemte det ned! Skam jer!"

I Kina-Rusland-dokumentets indledende afsnit noteres det – uden at nævne navne – at der er nationer og personer, der "anvender ensidige fremgangsmåder til at løse internationale problemer og griber til magt; de griber ind i andre staters interne anliggender, krænker deres rettigheder og interesser og fremkalder modsætninger, forskelle og konfrontationer, hvilket hæmmer menneskehedens udvikling og fremskridt..."

Det første af de fire områder, der drøftes indgående i erklæringen, er, at "demokrati er en universel menneskelig værdi og ikke et privilegium for et begrænset antal stater..." Det er forkert, at "visse stater" forsøger at påtvinge "deres egne 'demokratiske standarder' på andre lande" og handler for at "etablere blokke", der går imod ægte demokrati.

For det andet er "udvikling den vigtigste drivkraft, for at sikre nationernes velstand" og dermed sikkerhed. "Det er afgørende at styrke partnerskab forbindelserne" for at fremme udviklingen. Kina og Rusland forpligter sig til yderligere samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet og EAEU (Eurasisk Økonomisk Union). Rusland vil deltage i "gruppen af venner af

det globale udviklingssamarbejde (foreslået af Kina) under FN's ledelse".

For det tredje indeholder det længste afsnit, som omhandler "alvorlige internationale sikkerhedsudfordringer", den eftertrykkelige erklæring, at "De to parter (den betegnelse, der i erklæringen anvendes for Rusland og Kina) er imod, yderligere udvidelse af NATO og opfordrer den Nordatlantiske Alliance, til at opgive sine ideologiserende koldkrigs tilgange...". Desuden: "Den kinesiske side har sympati for, og støtter de forslag, som Den Russiske Føderation har fremsat, om at skabe langsigtede, juridisk bindende sikkerhedsgarantier i Europa." De to parter "er også imod dannelsen af lukkede blokstrukturer og modsatrettede lejre i Asien-Stillehavsområdet ..." Og: "Den russiske side bekræfter på ny sin støtte til princippet om ét Kina, og stadfæster, at Taiwan er en uomstøtelig del af Kina, og er imod enhver form for uafhængighed af Taiwan."

Det fjerde afsnit identificerer FN som havende en "central koordinerende rolle i internationale anliggender" og opfordrer til samarbejde, ikke konfrontation mellem verdensmagterne. G20, BRICS, APEC, ASEAN og WTO (der skal "reformeres") diskuteres indgående. De to parter "går ind for en udvidet anvendelse af SCO's regionale struktur for antiterrorisme ". Den nylige "fælles erklæring fra lederne af de fem atomvåben stater om forebyggelse af atomkrig og undgåelse af våbenkapløb" bekræftes, og der drøftes skridt til nedtrapning af atomvåben og risici.

Dette er kun udvalgte punkter i den fælles erklæring, men betydningen er tydelig. Dette er et velkomment initiativ, der sætter den farlige geopolitik, der er i spil i forbindelse med Ukraine, i skarp kontrast til USA's, UK's og NATO's planer og deres fordærvede, forsætlige passivitet, som dræber mennesker i Afghanistan.

Schiller Instituttets rolle, som en aktiv platform, for at få

sandheden frem og fremme dialogen om de nødvendige politikker er afgørende. En international konference er planlagt til senere i denne måned.

Fornemmelsen af, hvad der kan gøres, var indeholdt i en erklæring, som blev udsendt i dag af senator kandidaten for New York, Diane Sare, på førstedagen af gademøder den 5. februar i New York City og flere dusin andre byer rundt om i landet, for at protestere mod krigshandlingerne fra Washington/UK/NATO. Sare skrev: "Lyndon LaRouches enke og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, har fremlagt et alternativ til denne vej mod udslettelse, og omdrejningspunktet er det afghanske folks skæbne, som i øjeblikket er dømt til en pinefuld død af sult og sygdom, på grund af sanktioner og USA's og de europæiske bankers beslutning om, at indefryse deres midler i kølvandet på USA's pludselige exit. Lige nu sulter over 7 millioner børn, hvoraf en million er tæt på at dø.

"USA, Rusland og Kina kunne i fællesskab stå i spidsen for en indsats, der involverer de omkringliggende nationer, ikke blot for at levere den desperat, fornødne humanitære bistand, men også for at opbygge et fuldt funktionsdygtigt, moderne sundhedssystem i dette krigshærgede land. Dette ville kræve en ny infrastruktur til at levere vand og elektricitet, samt moderne transportsystemer. Taliban skal naturligvis være i centrum for forhandlingerne, men de har allerede indledt forhandlinger med mange af disse nationer og har intet at vinde ved at lade deres folk lide.

"Dette initiativ, som Zepp-LaRouche kalder "Operation Ibn Sina (Avicenna)", efter den geniale islamiske lærde og læge, der blev født i denne region for over 1200 år siden, er en mulighed for at opbygge tillid mellem stormagterne, der nu er faretruende tæt på krig, og samtidig forhindre den forestående sultedød for så mange som 23 millioner mennesker.

Ved at tilslutte sig "Operation Ibn Sina", kan USA afværge en

atomkrig og redde millioner af menneskers liv i Afghanistan. Der er et presserende behov for handling nu. Som digtere har forstået bedre end politikere, dikterer den universelle lov, at disse sultende børns skæbne sandsynligvis bliver din egen, hurtigere end du måske kan forestille dig.”

Udvalgt billede: Irina Iriser

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: “Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev ignoreret.”

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen,

at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets økonomi og forhindre landets industrialisering". Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt."

Dagen efter meddelte Kremls rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive "en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål", oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfaren og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: "Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990'erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet,

viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Vi sidder på en krudttønde: Årsagen til al krigsfaren er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte 'emerging markets', som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste 'tilspidsning' af renteniveauet fra Federal Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed."

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. "Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne", udtalte Zepp-LaRouche, "som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid."

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod

Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrinovich,Pexels

NYHEDSORIENTERING den 4. februar 2022: Mette Frederiksens problem: Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Video, lyd og resumé..

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-4.2.22-cut.mp3>

Resumé:

Før åbningsceremonien ved OL i Beijing er der topmøde mellem Putin og Xi Jinping hvor Rusland og Kina vil bekræfte det tætte venskab og nok fremlægge nye økonomiske samarbejdsaftaler. Man forbereder at gøre sig uafhængige af amerikanske dollars og SWIFT-systemet. Vestens diplomatiske

boykot understreger at man ikke kan regne med Vesten.

Mette Frederiksens pressemøde på Marienborg, hvor hun annoncerede at Danmark nu er i frontlinjen imod Rusland og ikke ville have en ligeværdig dialog er en farlig kurs. Arrogance + Ignorance = Katastrofe. Man er ikke dumme men dumlærde. Man fravælger med fuldt overlæg fakta, hvis de ikke passer ind i fortællingen man forsøger at sælge. Man overser de dramatiske konsekvenser af de beslutninger man træffer som i FE-sagen, Minksagen og nu korstoget imod Rusland.

Rusland havde ikke kun fået mundtlige løfter om at NATO ikke ville blive udvidet mod Øst. OSCE-aftalen fra Istanbul i 1999 garanterede ikke kun frihed for stater til at indgå alliancer for egen sikkerhed, men også at dette ikke måtte ske på bekostning af andre landes. Der har man ikke respekteret ved udvidelsen af NATO og diskussionen om at integrere Ukraine i Nato. Vi må forhandle og samarbejde med Rusland og Kina så alle kan leve trygt og sikkert.

Hvordan kan Vesten beskyldte Kina for at lave (et ikke eksisterende) folkemord i Xinjiang, når man selv gennemfører et reelt folkemord i Afghanistan gennem at fastholde sanktioner og tilbageholde Afghanistans penge i vestlige banker? 20 mio. børn sulter og mange vil dø her i vinter, hvis ikke Vesten skifter kurs.

Se interview med Liu Xing fra Aalborg Universitet på Schiller Instituttets hjemmeside.

Nedsmeltningen af det transatlantiske finansielle system er i gang. Siden 2008 er det blevet opbygget gigantiske finansbøller under 13 år med negative renter og kvantitative lempelser. Inflationen i USA er nu 7 % og den er over 5 % i EU. Det er kun begyndelsen. Den kæmpe gæld der er opbygget skal der nu betales renter på og det er der ikke råd til. Der skal betales mere og værdierne er langt mindre værd. Det kan kun gå galt.

Eneste løsning er LaRouches fire økonomiske love. Lær af Kina.

Rusland skal ikke vælge mellem Europa og Asien men være bindeled mellem Europa og Kina.

Hvedebrødsdagene er måske ovre for den danske regering. Kan ikke længere gemme sig bag COVID-19. Se på verden med friske øjne inden det er for sent. Gå med i Schiller Institutet.

Diskussion: Den danske håndtering af COVID-19 var meget bedre end mange andre steder, men det var ikke pga. af regeringen, men fordi der var en høj grad af tillid og samfundssind blandt befolkningen. Husk at mange lande i Europa ikke som Danmark er hoppet med på briternes korstog imod Rusland.

EIR udspørger den danske statsminister, udenrigsminister og forsvarsminister om Ukraine-Rusland på TV2

KØBENHAVN, 31. januar (EIRNS)- I dag, to dage efter at den danske statsminister Mette Frederiksen sagde, at hun ville overveje at sende våben til Ukraine, blev der indkaldt til et pressemøde på Marienborg med statsministeren, udenrigsminister Jeppe Kofod og forsvarsminister Trine Bramsen for at lancere regeringens nye Udenrigs- og Forsvarspolitiske Strategi. EIR havde mulighed for at stille et spørgsmål. Første del af pressekonferencen blev transmitteret direkte på TV2 News, og anden del, der startede med EIR's spørgsmål, blev transmitteret direkte på TV2 Play.

Danmark er midt i beslutningen om, hvorvidt man vil følge den britiske eskaleringspolitik eller afvise den, som flere og flere europæiske lande gør. For to dage siden udtalte statsminister Mette Frederiksen til Jyllands-Posten: »Jeg vil ikke udelukke (at sende militært isenkram til Ukraine, red.), og jeg har ingen principiel modstand mod, at vi gør det. Situationen omkring Ukraine udgør nu en alvorlig trussel mod Europa, og der er en reel risiko for en væbnet konflikt på europæisk jord. Skulle situationen i Ukraine eskalere yderligere, vil Rusland også blive mødt med sanktioner af »en hidtil ukendt dimension«.« Dette var også budskabet på pressekonferencen.

Inden EIR's spørgsmål blev ministrene spurgt, om Danmark ville sende våben og endda tropper til Ukraine. Indtil videre har Ukraines forsvarsminister bedt om dansk støtte til at håndtere cyberangreb, sagde Forsvarsministeren.

Her er Statsministerens udveksling med EIR-journalist Michelle Rasmussen:

EIR: Det er Michelle Rasmussen, Executive Intelligence Review.

I forgårs sagde Ukraines forsvarsminister Reznikov, at situationen langs grænsen til Rusland er den samme, som for et år siden. At der er ingen aktioner eller fænomener af betydning. Præsident Zelensky sagde, at USA bør holde op med at sige, at krig er umiddelbart forstående – at man ikke skal skabe panik.

Hvis Danmark sender våben til Ukraine, en politik, som er ført an af Storbritannien lige nu, vil det bare optrappe krisen, så vel som, hvis man indførte endnu hårdere sanktioner, som også vil ramme Europa, eller USA's krigsspil, som Global Lightning [øvelse afholdt af USA's strategiske kommando -red.}, om hvordan man fortsætter en atomkrig efter et førsteslagsangreb?

Er det ikke bedre, at have alvorlige forhandlinger med Rusland angående et muligt NATO-medlemskab for Ukraine, offensive

våben langs grænsen, og at forhandle om en ny sikkerhedsarkitektur, som inkluderer Rusland, som vi burde have gjort i 1991?

Mette Frederiksen: At vi skulle have givet Rusland indflydelse på den europæiske infrastruktur i 1991?

EIR: At efter Sovjetunionens opløsning var der lagt op til –

Mette Frederiksen: Det er helt klart, at det er kun Europa og europæere der bestemmer, hvordan vores infrastruktur skal se ud. Vi ønsker selvfølgelig at have en dialog med Rusland. Det har vi. Det har vi i NATO-sporet. Det har vi mellem Europa og Rusland. Og det ønsker vi at have fremadrettet. Vi har hele vejen igennem det her appelleret til Rusland om at vælge en diplomatisk løsning, og går dialogens vej.

Det vi samtidig siger er, hvis Rusland vælger at angribe Ukraine, så svarer vi selvfølgelig igen.

Men lad mig gentage. Hvordan Europæere vælger at indrette sig, det er et anlæggende for Europa, ikke for nogen som helst andre.

Jyllands-Posten.

EIR: Undskyld. Udenrigsministeren vil sige noget.

Mette Frederiksen: Vi skal have flere spørgsmål. Jyllands-Posten, værsgo.

Modreaktion spirer mod

krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: "Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati". Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl

latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på

denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en termonuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og angstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Krig mod Rusland? Menneskets værdighed er givet i dine hænder

Den 27. jan. (EIRNS) – Den Russiske Føderation insisterer fortsat på, at USA og NATO forpligter sig til at imødekomme Ruslands behov for forsikringer om, at dets nationale sikkerhedskrav vil blive respekteret. Men besvarelsenerne i denne uge – officielt leveret af USA og NATO – lever langt fra op til kravene. USA og NATO tilbyder en mulighed for at forhandle om sekundære spørgsmål, men har ikke afgivet nogen positiv tilkendegivelse om Ruslands centrale sikkerhedskrav.

Rusland, som går videre med militærøvelser i Hviderusland og Arktis, og organiserer træningsøvelser med anvendelse af dets atomstyrker, har gentagne gange gjort det klart, at manglende reaktion vil fremtvinge anvendelse af "militære eller militær-tekniske foranstaltninger". Vil disse foranstaltninger omfatte fremskudt opstilling af hypersoniske atommissiler? Placering af kortrækkende atommissiler i Kaliningrad? USA opretholder omkring 200 nukleare tyndgekraftsbomber i Europa gennem fælles atomare missioner. Hvis Rusland forsøger at lægge et lignende pres på USA, hvor kort bliver så tidsrummet, til at træffe beslutning om at reagere på et reelt (eller opfattet) atomangreb?

Du og jeg kan ikke regne med, at amerikanske politikere, britiske imperialister eller NATO-kommandanter vil gøre det rigtige – for at undgå en situation, der, hvad enten det er bevidst eller ved et uheld, hurtigt kan eskalere til en ikke atomudveksling, man ikke kan overleve, der vil dræbe hundreder af millioner af mennesker inden for en time og ødelægge

civilisationen globalt, måske permanent.

De NATO/angloamerikanske galninge, der forsøger at tvinge Rusland og Kina til underkastelse, kan heller ikke regne med samtykke fra deres formodede partnere og redskaber. Udenrigsminister Blinken hævder, at NATO er forenet, at der er "korrelation" mellem USA's og de andre NATO-landes synspunkter. Men han tager fejl. De, der er opsat på at knuse Rusland, frygter, at et enkelt NATO-land kan udhule den konsensus, som deres beslutninger skal træffes på baggrund af. Vil Kroatien stå fast? Vil Bulgarien? Vil Ungarn pligtskyldigt spille sin selvmordsrolle? Vil Tyskland, efter sit angreb på Sovjetunionen i 1941-1945, virkelig forberede en ny krig mod Rusland? Vil diplomater, politikere, generaler og tænkere bryde geledet?

Dette er øjeblikkets ubesvarede spørgsmål.

Når russiske diplomater bliver smidt ud af Washington, D.C., mens amerikanske diplomater efter sigende planlægger at forlade Beijing; når mediernes trommehvirvel for krig intensiveres, og når fredstilhængere hænges ud som forrædere – når våben flyver ind i Ukraine, når nye sanktioner overvejes – når opfordringerne til censur vokser – vil du så gå i brechen for den menneskelige arts værdighed og også for dit eget liv? Vil du forkaste det afskyelige malthusianske dogme, som hævder at vi er for mange mennesker, og den falske kultur, som påstår at vi er dyr? Vil vi være her for at beundre de overvældende observationer, som James Webb-rumteleskopet snart vil sende tilbage til Jorden?

En krise af denne størrelsesorden – et absolut skillepunkt i historien – kræver store ting af os. LaRouche-bevægelsen, der ledes af Helga Zepp-LaRouche, har advaret om krisens omfang, som stadig flere mennesker erkender, og har forpligtet sig til at katalysere det nødvendige nye paradigme på denne planet.

I sit digt {Kunstnerne,} udtrykte Friedrich Schiller –

Schiller Instituttets navnebror – det ærbødige ansvar, som påhviler hver enkelt af os i dag.

“Menneskets værdighed er givet i jeres hænder,

“Beskyt denne!

“Den synker med dig! Med dig er den opstået!”

Kan fremtiden regne med dig?

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor "britisk" hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om "enhed", input fra "allierede" og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om "en forenet tilgang til Europa". Hvad mener du om Tysklands holdning?" Hun spurgte: "Ville du sige, at du er glad eller tilfreds med, at Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?" Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har "forskellige kapaciteter".

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: "Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression." Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med "to veje": at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, "hvis Rusland vælger det".

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: "Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine..." Og 8.500 amerikanske soldater er i "forhøjet beredskab til at blive indsat", hvis det skulle blive nødvendigt for at "styrke de allieredes østlige flanke".

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Instituttet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international konference med henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri